

MARIOTOVI DEDIČI

— ↔ — Odhalenie — ↔ —

— ↔ — MARJA HOLEČYOVÁ — ↔ —

FRAGMENT

Mariotovi dediči 3 – Odhalenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Marja Holeciová

Mariotovi dediči 3 – Odhalenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Odhalenie

MARJA HOLEČYOVÁ

 FRAGMENT

Venujem
mamine, babičke
a svojim drahým sestričkám,
svojim štyrom kočkám,
bez ktorých by bol
môj svet ako
Aldo bez
misky.

Obsah

1. Krv a kniha	7
1. Henrichova ponuka	13
2. Ivanova minulosť	27
3. Pokazené hodiny	35
4. Spomienky na detstvo	44
5. Jednoduché a zložité	55
6. Tajomná prenasledovateľka	72
7. Staronová kamarátka	84
8. Čierna mora	92
9. Natriginó rozprávanie	103
10. Škola volá	112
11. Maškary	121
12. Účinky limonády	131
13. Nové podozrenia	137
14. Pekná potvora	147
15. Vo Vodnom zámočku	157
16. Dodržiavanie tradícií	167
17. Hodená rukavica	177
18. Predurčení	187
19. Peteho odborné rady	195
20. Obyčajná výmena názorov	205
21. Neočakávané	213
22. Hádanka o troch	219
23. Sklamaná dôvera	225
24. Dôstojnosť Maettregov	232
25. Jánošík a Ľubietová	242
26. Ježibaba Janina	251
27. Prebudenie	261
28. Kamarátsky bozk	274
29. Zúfalá	284
30. Miseag v Pavlovej koži	296

31. Isté nároky	309
32. Prijatie	318
33. Zločinci	325
34. Domček z karát	335
35. Trpké sklamania	344
36. Neviditeľní	352
37. Tie jednoduché veci	363

Prológ

Krv a kniha

Mário Tornax Mursa stál pred veľkým zrkadlom a skúmavo si prezeral tvár. Pootočil hlavu tak, aby videl svoj zohavený profil – pokrivený nos, sčernenú a zošúverenú pokožku, napoly prižmúrené oko. *Ešte ľahšie zastraší nepriateľov*, pomyslel si pobaveno a odvrátil pohľad od tváre, ktorú takmer nespoznával.

Otočil sa, obnažil si rameno a pozrel sa na znamenie, ktoré ho označovalo za Nositeľa Knihy odpovedí. Zostalo neporušené. Jeho jemné línie boli trocha svetlejšie – akoby sa trblietali vo svetle. Ani neporaziteľnosť nezmazala pamiatku na to, čo z neho urobilo človeka, ktorým bol dnes. Kniha mu nedarovala len nevídané magické schopnosti. Roky ju musel chrániť a naučil sa byť ostrážitý, nezlaknúť sa nijakej výzvy a za každú cenu brániť svoje záujmy.

Zo zamyslenia ho vytrhli prichádzajúce kroky. Rýchlo si zakryl znamenie, ale vedel, že Timeinmu bystrému zraku nič neujde.

„Odišli,“ oznámila mu. Pri pohľade na jeho tvár znervóznela.

„Budeš si musieť zvyknúť, Tima, lebo toto nedokážem vyliečiť. Nijaké čary nepreniknú cez magioly, ktoré mám na povrchu tela. Dokonca ani moje vlastné zaklínadlá.“

„Deväť rokov som žila s Floriánom,“ pripomenula mu. „Na toto si vari zvyknem ľahšie.“

„A nielen ty si zvykneš. Čoskoro bude túto tvár poznať celé Spoločenstvo,“ usmial sa, hoci ľavý kútik úst ho pritom nepríjemne zaboľel. Bola to bolesť, ktorej sa už nikdy nezbaví.

Magrad bol ponorený do hlbokjej noci. Ulice osvetľovali farbisté svetlá, ktoré ho zahalovali do dúhového oparu. Jeho obyvatelia sa prechádzali po pobreží, mnohí sa zhromaždili na námestí. Ich pohľady často nedobrovoľne zabľúdili k vysokej veži, kde stál Marioto. Opieral sa o zábradlie a pozeral sa niekam do diaľky. Z Magradskej veže sa niesli čudné chýry o tom, že Mariotova dcéra spolu s priateľmi opustila Magrad a dokonca leteli priamo do Polisu. Šepkalo sa o tom, že pre ich pána odmietla pracovať, ale on ju napriek tomu prinútil čosi vykonať. Nik nevedel, čo to bolo, a rečiam o tom, že sa jej pri tom podarilo Mária Tornaxa Mursu zohaviť, jednoducho nemohli uveriť. Nech sa však za stenami veže stalo čokoľvek, napätie, ktoré viselo vo vzduchu od jej odchodu a príchodu Grigoriasa Zka, nenechávalo nikoho na pochybách – čas veľkého rozhodnutia sa blížil. Čoskoro vypukne vojna.

Grigorias sa mierne uklonil: „Pane.“

Marioto odtrhol pohľad od svojho mesta a otočil sa. Grigo si so záujmom prezeral jeho tvár. Svetlo z vysokých lampášov osvetľovalo jej znetvorenú polovicu. „Budem hádať,“ ozval sa po chvíli. „Tá malá Lubietová, však? Na mojej tvári zanechala stopy Melánia, na tvojej jej dcéra.“

Jeho pán pred ním stál nehybne ako socha a upreto naňho hľadel. Prenikavé oči mu žiarili a pokúšali sa preniknúť do Grigovej pevnej mysle. To Grigoriasa znepokojilo. Marioto ho mal vítať s fľašou najlepšieho vína. Keby prejavil trochu zmyslu pre humor, podával by mu na prípitok pohár ludrefory. Bol to predsa deň ich veľkého víťazstva!

„Dosiahol si svoje, Marioto,“ pokračoval. „Mal si veľa času premýšľať o tom, čo urobíš, keď sa staneš neporaziteľným. Nemyslím si, že tvojím cieľom bolo stáť tu a zazeráť na mňa ako na nepriateľa.“ Prešiel okolo vysokého stromu a sadol si do kresla tak, aby sa nemusel pozeráť na znetvorenú polovicu Mariotovej tváre.

„Nechceš vedieť, či to Mija prežila?“ odmerane sa ho opýtal Marioto.

„Prečo by ma to malo zaujímať?“

„Nezahrávaj sa so mnou.“

Grigovi vtom zmizol z tváre uvoľnený výraz. V Mariotovom hlase znela zlosť, akej naposledy čelil v deň, keď zabil jeho brata.

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa vážne.

Marioto sa k nemu hrozivo priblížil. Grigo preglgol, vstal a dal si záležať, aby mal hlavu pokorne sklonenú. „Dnes sa budem pýtať len ja,“ oznámil mu jeho vodca.

Grigorias sa rokmi praxe naučil, že najlepšie je mlčať, kým sa Marioto nevyzúri.

„Prečo si šiel na vlastnú päsť do Maettregie a nepožiadal si o pomoc mojich mužov?“

„Už som ti to vysvetľoval.“

„Dávam ti príležitosť ešte raz mi to objasniť. A dobre si premysli, čo mi povieš.“

Grigorias sa snažil upokojiť. Nie, Marioto nemôže ani len tušiť, že skutočnou príčinou jeho vpádu do mesta Maettregov bola túžba zmocniť sa Knihy odpovedí. Keby to vedel, Grigorias by sa už s najväčšou pravdepodobnosťou zvíjal od bolesti na zemi.

„Chcel som ich priviesť sám a opäť si získať tvoju dôveru. Nemohol som čakať na tvojich ľudí, dediči mali z Maettregie odísť ešte v tú noc. Musel som rýchlo konať.“

„A zničiť celé mesto, zavraždiť desiatky Maettregov.“

„Aj ja som prišiel o veľa svojich mužov,“ poznamenal Grigo.

„Vedel si, že je to nebezpečné, ale napriek tomu si riskoval svoj život. A to nie je ten Grigorias Zka, ktorého poznám. Nikdy neriskuješ, ak z toho nemáš nejaký ošoh. Nesnaž sa ma presvedčiť, že si to robil len kvôli mne. Moja priazeň nie je hodná tvojho života.“ Mariotov hlas znel čoraz zlostnejšie. Pristúpil ku Grigovi: „Čo si hľadal v Maettregii? Čo chceš od Mije?“

„Nemal som nijaké vedľajšie úmysly,“ darilo sa Zka klamať absolútne vyrovnaným hlasom. Marioto však nebol len mocný telepat, ale aj človek, ktorý ho už dlhé roky poznal.

Zahnal sa a s takou ohromnou silou vrazil pästou Grigoriasovi do hrude, až ho odhodilo na kraj terasy. „Povedz mi pravdu!“

Grigo zostal ležať na zemi, rukou si pritláčal udretú hrud' a lapal po dychu. „Už som povedal,“ zachripel.

Jeho telo sa náhle vymrštilo do výšky. Marioto pristúpil k zábradliu. Pod Grigovými nohami bolo zrazu prázdno. Keby ho pustil na zem, pád z veže by prežil len s pomocou mágie, ale v tom by mu Marioto nepochybne zabránil.

„Vieš, čo mi Mija povedala?“ opýtal sa ho Marioto. Ešte stále upreto hľadel do jeho očí a pokúšal sa prejsť všetkými múrmi, ktorými Grigo opevnil svoju myseľ. Naklonil sa k nemu. Grigovo telo kleslo nižšie. „Vyhražal si sa jej. Sľuboval si jej, že keď ma urobí neporaziteľným, ty ju začneš prenasledovať. Prečo, Grigorias? Čo od nej chceš? Preto si šiel do Maettregie bez môjho vedomia, nemám pravdu?“

„Mýliš sa.“ Marioto ho pritiahol k sebe a nemilosrdne udrel o zábradlie.

„Čo predo mnou skrývaš?“ jeho hlas sa rozozvučal po celom okolí. Tí, čo boli blízko pri veži, zaregistrovali hádku a vystrašene hľadeli na vrchol budovy.

Grigorias sa rozkašľal. Mariotova desivá tvár prezrádzala, že v tej chvíli je schopný všetkého. Bolo na čase zmeniť hru. „Prečo to chceš vedieť?“ opýtal sa svojho vodcu. „Už ju nepotrebuješ, tvojim zámerom poslúžila takmer dokonale, teraz je rad na mne. Môže ti byť jedno, či chcem jej magioly, jej život, či ju chcem zničiť, alebo sa cez ňu dostať k väčšej moci. Si neporaziteľný a ja ťa nemôžem a ani nechcem ohroziť – vieš, že postava sivej eminencie mi maximálne vyhovuje a nemienim na tom nič meniť. Hlavne nie teraz, keď sme už tak blízko. To, čo chcem od Mije L'ubietovej, sa teba už netýka.“

„Naopak. Zabudol si, že je to moja dcéra,“ precedil pomedzi zuby.

„Nikdy si sa o nej takto nevyjadroval. Musela na teba veľmi zapôsobiť, čo? Tie jej modré očiská... akoby mame z oka vypadla. Určite sa ti vynorili spomienky na Melániu a na to vaše cukrové obdobie. Dovoľ, aby som ti pripomenul, že to obdobie si ukončil ty a nakoniec si ju zabil vlastnými rukami. Je od teba naozaj veľmi šlachetné, že teraz chceš chrániť jej dcéru.“

„Nezahrávaj sa so mnou, Grigorias,“ varoval ho Marioto. „Pravda je...“

„Pravda je taká, že som vždy mal pred tebou tajomstvá, a nikdy ťa to netrápilo, lebo som ti vždy oddane slúžil a to aj vždy budem robiť! Žiadam za to len tolko, aby si rešpektoval moje súkromie a nestaral sa o moje záležitosti. Ručím ti za to, že tvoje záujmy neohrozím. Tým by som šiel aj proti sebe. Chceš ma teraz zastrašiť tým, že si neporaziteľný? Dobre vieš, že ako čarodejník a bojovník sa ti nemôžem rovnať. Pre mňa si bol neporaziteľný už vtedy, keď sme sa stretli prvý raz – pre mňa nijaká zmena nenastala. No aj tak si budem stále nárokovať priestor na svoj vlastný život. Nebudem sa ti spovedať!“

Marioto si privolal jeho telo k sebe. Grigove nohy bolestivo narazili do zábradlia a jeho krk ďalej zvierali Mariotove pevné ruky. Mágia, ktorú do seba vpil, aby sa stal neporaziteľným, urobila jeho dotyk neznesiteľným – bol horúci a bolestivý, Grigova pokožka takmer horela.

„Ak s týmito podmienkami nesúhlasíš, tak ma radšej zabi,“ zachraptal a zo všetkých síl sa snažil skryť strach. „A skôr ako by si ma začal mučiť, urobím to sám. Znič svojho jediného oddaného priateľa pre hlúpe reči Melániinej dcéry, ak ti to prinesie pokoj. Nemysli si však, že sa vzdám svojej slobody.“

„Nie, Grigorias...“ Grigo skúsil odvrátiť zrak od Mariotovej hrozivej tváre, ale ten ho prinútil pozeráť sa mu do očí. „Nezabijem ťa. Zistím, čo si predomnou skrýval. Od dnešného dňa ťa budem stále sledovať. Neurobiš nič, o čom by som sa nedozvedel. Neprejde jediná chvíľa, ktorá by patrila len tebe. Kamkoľvek sa pohneš, budú tam aj moje oči.“

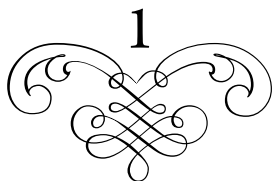
Grigo spadol na zem. Kým sa otriasol, Marioto dodal: „A teraz ma dobre počúvaj, lebo ťa varujem len raz. Ak sa pokúsiš Miji alebo ktorémukoľvek z jej priateľov ublížiť, pôjdeš proti mojim záujmom. Keď zistím, že konáš proti mne, stratíš všetko, Zka. Pocítiš takú bolesť, že jediným tvojím želaním bude zomrieť. A nezabudni, že ak sa Miji alebo komukoľvek z jej kruhu niečo stane, nebudem pátrať po vinníkovi, nebudem sa pýtať, či si to prikázal ty. Budeš vinný bez súdu, aj keby za vinníka oficiálne považovali niekoho iného – poznám tvoje schopnosti, dokážeš zmanipulovať každého.“

Ak sa im skrivi čo len vlas na hlave, od toho dňa budeš ľutovať, že ešte dýchaš. Na tvojom mieste by som dúfal, že Mija nemá ďalších nepriateľov, lebo v opačnom prípade sa budeš musieť stať jej ochrancom.“

Otočil sa a vošiel do budovy.

„Nič si nenahovárjaj, Marioto!“ kričal Grigorias hlasom, ktorý ani sám nespoznával. „Nie si neporaziteľný. Možno sa od teba odrazí každá zbraň, ale ešte stále si sa nezbavil svojej najväčšej slabosti. Keby si bol dosť silný, nezáležalo by ti na nej! Ak nezničíš tie svoje prehnané city, zničia raz ony teba!“

Marioto na to nereagoval. Zmizol vo dverách a ani sa neobzrel. Grigorias ešte dlho ležal na zemi a spamätával sa. Marioto úplne zlikvidoval všetky jeho plány – musel zabudnúť na Knihu odpovedí, musel zabudnúť na Mijinu smrť. Nemal iné východisko. Musel sa vzdať alebo nájsť rafinovaný spôsob, ako bez Mariotovho vedomia získať všetko, po čom túžil. Krv aj knihu.

Henrichova ponuka

„Nechcem, aby ste ľudí klamali ešte aj kvôli mne.“

Klačala na kolenách. Cítila, ako jej po lícach stekajú horúce slzy. Ne-snažila sa ich zotrieť. Rukami prechádzala po zemi, akoby čosi hľadala.

„Kde si?“ pýtala sa. V jej hlase sa ozývalo číre zúfalstvo. Všetko bolo roz-mazané, všetko bolo ponorené do hlbokaj tmavej hmly.

„Kde si?“ pýtala sa znova. „Prosím...“

V pozadí počula hluk, výkriky, ale takmer ich nevníkala. Jej ruky zrazu narazili na čosi mäkké. Čosi, čo jej oči nevideli. Odtiahla ich.

„Mija...“ počula svoje meno. Hlas, ktorý ho vyslovil, jej bol povedomý, ale predsa sa jej zdal taký vzdialený, taký neskutočný. Ozývala sa v ňom...

Ruky jej opäť spočinuli na mieste, odkiaľ prichádzal hlas. Do svalov jej prenikla bodavá bolesť, srdce jej zovrelo.

„Nie, nie, nie!“ takmer odskočila. Bola to smrť. Smrť! Dotkla sa Smrti. Všetko sa v tej chvíli rozplynulo v temnote.

Mija len na okamih pootvorila oči. Čo to bolo? pýtala sa samej seba. Vzápäti ju premohla únava a opäť sa ponorila do ríše snov.

„Kapucne na hlavy,“ prikázal im Aslex Filt a tak rázne potriasol hla-vou, že keby Miseag včas neuhol, jeho dlhé vlasy by ho šlahli do tváre.

„Vedia, ako vyzeráme?“ opýtal sa Miseag, kým si nasadzoval kapucňu.

„Nie tak celkom, ale skupinka mladých čarodejníkov okolo dievčata, ktoré akoby z oka vypadlo Arabesovej sestre, by bola takpovediac podozrivá.“

„Pravda,“ uznal Miseag a vystúpil z predného sedadla širokého MaGi III-4 práve včas, aby sa vyhol šľahnutiu Aslexovými vlasmi. Strážnik sa k nim rozbehol a otvoril dvere na zadnej časti auta, odkiaľ vystúpil Bart a za ním Pete. Obom zakrývali tváre široké kapucne.

„Ešte stále ju prebúdza?“ hádal Miseag, keď sa Danka ani Mija neobjavovali.

Aslex podal strážnikovi čosi, čo tvarom vzdialene pripomínalo tradičné kľúče od auta. Boli však omnoho menšie a hladké, v tvare veľkého písmena M. Strážnik si od neho udržiaval odstup. Evidentne už poznal Aslexov zvyk kdekoľvek a kedykoľvek triasť hlavou.

„Spí ako poleno,“ zasmial sa Pete.

„Nezdá sa mi to veľmi normálne,“ vážne dodal Bart a znepokojene hľadel dovnútra auta. „Ktovie, čo všetko bolo v tom Mariotovom odvare...“

„Odvar bol v poriadku,“ ubezpečil ho Miseag a nemohol sa ubrániť úškrnu. „Ešte nepoznáš Miju.“ Potom vošiel dovnútra MaGi a pri pohľade na bezmocnú Danku sa nahlas zasmial.

„Mija, no tak... musíme ísť,“ šepkala, no jej kamarátka sa ani nepohla a pokojne spala ďalej.

Miseag si sadol na sedadlo oproti nim, sklonil sa k Miji, chytil ju za obe plecia a bez milosti ňou zatriasol. Potom ju prinútil sadnúť si.

Danka mu venovala vyčítavý pohľad: „Mohol si byť trochu jemnejší.“
Usmial sa: „Nebudím ju prvýkrát v živote.“

„Čo sa deje?“ unavene zamrmlala Mija.

„Dorazili sme, už musíš vstať,“ vysvetľovala Danka.

Miseag jej bez slova nasadil kapucňu a pohľadom Danke naznačil, aby vystúpila ako prvá.

Využil tú krátku chvíľu, počas ktorej zostal s Mijou osamote, aby zašepkal: „Čo sa Arabesa týka, o predmete A ani nemukni. Nechaj hovoriť mňa. Nechcem, aby čo len vytyšil, že Grigoriasovi a Maettregom nešlo iba o nás.“

Pozrela sa naňho rozospatými očami. „Nemusíš sa báť,“ ubezpečila ho. „Možno som unavená, ale rozum ešte mám. Nezradím ťa.“

Pomohol jej vystúpiť a pritom jej pevne stisol ruku. Keď Pete videl, že ledva stojí na nohách, podoprel ju z jednej strany, Miseag z druhej. Tak vošli do vysokej budovy v tvare trojuholníka. Z bokov ju obklopovali dve nižšie veže. Zvažujúci sa most ich spájal s vrcholom. Bola to najvyššia budova s celom Polise, kde sa sústreďovali stovky úradníkov a najdôležitejších ľudí magického sveta. Vošli do Najvyššieho úradu Spoločenstva čarodejníkov.

„Ako sme sa sem dostali?“ opýtala sa Mija, keď prekračovali prah brány. Vstúpili do priestrannej vstupnej haly, ktorá sa hemžila úradníkmi v elegantných rôznofarebných odevoch s dlhými plášťami. Ešte pestrejšie boli šaty žien. Niektoré mali na hlavách špicaté klobúky, iné zase čosi, čo pripomínalo čepce, a len zopár si nechalo vlasy voľne rozpustené.

Podlaha aj stĺpy v hale boli z bieleho mramoru. Pred každým stĺpom stála socha, ktorá zobrazovala postavu muža v plášti s mečom v ruke.

„Pri nástupe do funkcie každá Hlava Spoločenstva vyčaruje nový stĺp a vyryje naň svoje meno. Po jeho smrti alebo po odchode z funkcie tu vystavia jeho sochu,“ vysvetlil im Aslex, keď zachytil, kam sa upierajú ich pohľady. „Podťe, neskôr si to tu prezriete, teraz by ste zbytočne púťali pozornosť.“

Mal pravdu – mnohí sa za nimi zvedavo otáčali, ale každý človek so zdravým rozumom si hneď uvedomil, že záujem nepriťahujú postavy v plášťoch a s kapucňami na hlave. To Aslex Filt svojim vzhľadom prinútil každého okoloidúceho na okamih spomaliť a prezrieť si ho. Neomrzelo to ani tých, čo ho vidali takmer každý deň.

Bol to nižší, veľmi vychudnutý muž a o to nápadnejšie pôsobili jeho rozpustené vlasy pokryté šedinami a brada dlhá takmer ako jeho vlasy, ktorú si zapletal do dvoch vrkočov. Ruky mal od zápastia až po lakety pokryté tmavými náramkami, až sa zdalo, že má dlhé rukavice. Elegantná košeľa a vesta pôsobili popri jeho vzhľade pravekého človeka takmer rušivo.

Viedol ich k plošinkám na druhej strane haly. Keď na jednu z nich

všetci nastúpili, obklopila ich akási striebristá kukla a plošina sa pohla smerom nahor.

„Ako sme sa sem dostali? Všetko som prespala,“ dožadovala sa odpovede Mija. Vymanila si ruky z Peteho aj Miseagovho zovretia a oprela sa o stenu striebornej kukly, ktorá ich viezla na samý vrchol Úradu.

„Na hranici do Polisu sme povedali, kto sme, a že sa chceme rozprávať s Henrichom,“ objasňoval jej Pete. „Keď sa im Miseag vyhráždal, že trpko oľutujú, ak okamžite nepohnú svojimi zadkami, nespoja sa s Hlavou osobne a neoznámia jej, že čakáme, boli celkom nápomocní. Potom prišiel pán Filt v Arabesovej limuzíne. Mimochodom, najnovší model, zrýchlenie z nuly na dvesto za osem sekúnd!“

„Sedem,“ opravil ho Aslex.

„Sedem!“ zvolal Pete, ale jeho nadšenie sa nestretlo s pochopením. Danka sa zatvárila kyslo a Bart len nechápavo pokrútil hlavou.

„Takže Zradcovia nás opustili ešte pred príchodom do Polisu,“ hádala Mija.

„Navrhujem, aby ste túto tému rozoberali až v bezpečí Henrichovej pracovne. Tu majú aj steny uši,“ prerušil ich Aslex a opäť potriasol hlavou tak, že všetci museli uhýnať. „Tieto správy si nechajte pre Henricha. A nebojte sa, aj on má pre vás pripravených zopár prekvapení.“

„A vy ste kto, pán Filt? Prečo za nami poslal práve... vás?“ zamračene sa opýtala Mija.

Vtom plošina zastala, strieborná stena zmizla a Aslex vystúpil. Stáli na vrchole trojuholníkovej budovy. Chodba, kde sa ocitli, bola krátka a na jej konci už stál Henrich Arabes s rukami v bok. Keď ich uvidel, dlhými krokmi im šiel naproti.

Aslex sa uklonil, jeho náramky zaštrngotali a veselo sa usmial spod zarastenej brady. „Som Henrichov asistent, hovorca, najspolahlivejší pomocník alebo inými slovami reprezentant Hlavy Spoločenstva.“

Mija si ho pobavene premerala: „Vždy som hovorila, že moja rodina nie je normálna!“

„Mija!“ nadšene zvolal Henrich a Aslex im uvoľnil cestu, aby mohli vystúpiť a zvítať sa s ním.

Usmiala sa a povedala: „Zdravím, strýko.“

Zastal na mieste. Odmietnutie v jej tvári bolo nespochybniteľné. Možno ju predtým chcel aj objať, ale teraz vedel, že by mu to určite nedovolila. Zamračil sa. „Predpokladám, že ti to povedal Marioto.“

Prikývla: „Bol dosť zhovorčivý.“

„Porozprával nám toho naozaj veľa. Napríklad sa párkrát zmienil o Spoločenstve,“ dodal Miseag.

Aslex si diskrétno odkašlal. „Nechám vás pokojne sa porozprávať. Keby niečo, vieš, kde ma nájdeš,“ oznámil Henrichovi. Keď všetci vystúpili z plošiny, nastúpil na ňu a zviezol sa na niektoré z nižších podlaží. Predtým znova potriasol hlavou ako lev, ktorý odháňa otravný hmyz. Miseag už chápal, prečo sa v Spoločenstve zaužívalo prirovnanie „strelený ako Aslex“.

„Chápem, že sa na mňa hneváš, že som ti to zatajil,“ začal Henrich, keď sa usadili v jeho pracovni. Z troch strán ju obklopovali priehľadné steny, ktoré jej návštevníkom poskytovali pohľad na celé obrovské veľkomesto. No nik z prítomných mu nevenoval pozornosť.

Danka sa nepokojne pohmýrila, očividne nebola vo svojej koži – nie každý deň sa stávalo, že si sadla oproti Hlave Spoločenstva a bola svedkom riešenia jeho súkromných záležitostí.

Mija pokrútila hlavou. „Nie, nehnevám sa,“ uistila ho tónom, ktorý prezradzal úplný opak. „Čo sa týka tej veci o Mariotovej vojne a o tom, že nie je krvilačný zloduch, mala som to vedieť. Mala som právo poznať pravdu o svojom vlastnom otcovi. No asi ste sa báli, že to vyzradím, však?“

„Nie je to úplne tak, nerád...“

„Čo sa týka veci nášho príbuzenstva,“ neodbytno pokračovala Mija, „mala som to vedieť rovnako, ako som mala vedieť, že Anna je moja stará mama. Takisto som mala vedieť, že Melánia žila až do mojich štrnástich rokov, že mám čarovné schopnosti, že môj skutočný otec ešte stále žije... Mala by som vedieť, prečo Ivana vykopl z Lubietovej, ale ani to sa mi Metoj do dnešného dňa neunúval prezradiť.“

„Viem,“ priznal Henrich, ale Mija ho ešte nepustila k slovu.

„Všetci ste určite mali svoje dôvody, pravda? Najpriamejší zo všetkých sa nakoniec ukázal Marioto, ktorý nemal problém povedať mi aj to, na čo som sa nepýtala!“

„Tajomstvá...“

„No nebojte sa, Henrich,“ zúrivo ho prerušila, „nehnevám sa, ale poučila som sa – naučila som sa hrať vašu hru. Vieme, že ste toho kvôli nám urobili veľa, a ďakujeme vám za to. Ak však chcete vedieť, kde sme celé tie týždne boli, čo všetko sme zažili, nepoviem vám všetko. A aj my na to máme svoje dôvody.“

Miseagovi myklo kútikmi úst. Bol pripravený porozprávať Arabesovi všetko o ich pobyte v Maettregii, plánoval vynechať len časti o Knihe a občas zaklamať. Vďaka tomuto Mijinmu vyhláseniu sa však klamstvám vyhnú – povedia mu len toľko, koľko budú považovať za nevyhnutné.

Henrichovo čelo sa zvrátilo. Miseag predpokladal, že ani Najvyšší sa voči nemu nesprávajú tak trúfalo ako jeho neter. „Až keď som sa s tebou stretol počas tej noci, keď sme odhalili, že si magiolička, dozvedel som sa, že Metoj ti zamlčal, kto som. Mala si toho veľa – príbeh tvojich rodičov, odlúčenie od Ivana, nový svet, magioly. Nechcel som ti komplikovať život. Navyše, keby si sa dozvedela pravdu o tom, že som vlastného otca znenávidel a odišiel z jeho domu, mohlo by to poznačiť tvoju mienku o ňom a to som naozaj nechcel. Nechcel som zasahovať do vášho vzťahu.“

„Pokaziť taký pekný vzťah by bola hrozná škoda,“ ironicky uznala Mija.

Arabes jej poznámku prepočul. „Prezradiť ti, že tvoj otec nie je taký skazený, ako ho vykresľujú noviny a chýry, som nepovažoval za rozumné. Nebol som si istý, či by si chápala, čo v skutočnosti stojí za jeho vojnu. Najprv si musela pochopiť, čo pre čarodejníkov znamená Dohoda, aké sú naše tradície, naša spätosť s minulosťou, a na základe toho si urobiť vlastný názor. Vyžadovalo si to čas.“

Zamračila sa: „Takže všetko by som sa bola dozvedela v tej správnej chvíli?“

„Dá sa to povedať aj tak.“

„Potraste si rukami s vaším oteckom. Aj on jednostaj odkladá nejakú tú maličkosť na správnu chvíľu.“

Henrich sa ešte viac zamračil. V pracovni sa rozhostilo napäté ticho. Nielen Danka sa už netrpezlivo hmýrila. Bart nebol o nič pokojnejší a Pe-teho strnulý výraz prezrádza, že ani jemu nie je príjemné počúvať ich slovnú výmenu.

„Pred pár hodinami som sa dozvedel, že ste sa skrývali v Maettregii,“ ozval sa po chvíli Arabes. Miseagovi priatelia spozorneli – o tom, čo sa dialo v čase, keď boli dediči vyhlásení za nezvestných, nič netušili.

„Ako ste sa to dozvedeli?“ spýtal sa Miseag s neprijemnou predtuchou.

„Prišlo sem dievča s jedným z ich starších. Tvrdilo, že je sestrou starešinu, a žiadalo nás o pomoc, pretože Maettregia ešte stále horí akýmsi magickým ohňom. Prosila, aby sme im poskytli strechu nad hlavou, pretože nemajú kam ísť.“

„Myslíte Natrigu? Dlhovlasú krásku, asi štrnásťročnú?“ uistovala sa Mija.

Prikývol.

„Je to starešinova dcéra, nie sestra,“ opravila ho.

Strýko sa na ňu lútostivo pozrel: „Spomínala, že počas vpádu Grigoriasovho vojska prišlo o život veľa Maettregov a medzi nimi aj jej otec. Ďalším starešinom sa stal jeho syn, ale ten sa rozhodol spolu s niekoľkými maettregijskými rodinami hľadať pomoc u Grigoriasa Zka.“

Miseag zachytil Mijin zhrozený pohľad, no rýchlo sa od nej odvrátil a sťažka preglgol. *Naglius je mŕtvy*, len táto myšlienka rezonovala v jeho mysli. Starešina, ktorého si tak oblúbil, ktorý ho však oklamal a manipuloval ním v túžbe získať Knihu odpovedí, ten muž, ktorý mu ponúkol miesto starešinu Maettregie, je mŕtvy. A Miseag vedel, že Nagliovu smrť zaviniel on – to on podpálil Maettregiu, spôsobil pád Ludu mieru. Síce to urobil v snahe ochrániť ich, ale to ho neospravedlňovalo.

„Pomohli ste im?“ ticho sa opýtala Mija.

„Rozhodnutie som ponechal na Najvyšších a neviem, či už k nemu dospeli. Dôležitejšie pre mňa bolo, že ste nažive niekde v lesoch Maettregov,

prenasledovaní Zradcami. Natriga tvrdila, že ste im unikli, lebo na druhý deň lietalo na oblohe viac Zradcov ako vtákov.“

„Podarilo sa nám to len s Natriginou pomocou,“ priznal Miseag. „Nebýt jej včasného varovania, Grigorias by nás dostal už v tú noc. Maettregovia nás ukryli a pomohli nám. Natriga sa nás pokúsila zachrániť. Dlhujeme im pomoc.“

„Čo sa stalo v tú noc?“ vážne sa ich opýtal Arabes.

Jeho otázku Mija odignorovala a opýtala sa: „Pomôžete im?“

Zhlboka sa nadýchol: „Prekvapuje ma, že nespomenula, aký veľký podiel má na vašom úteku z mesta.“

„Natriga je skromná,“ pohotovo vysvetlila Mija. Natriga sa v skutočnosti šikovne vyhla priznaniu, že Maettregovia pomohli Mariotovým dedičom, lebo chceli získať Knihu odpovedí. Alebo že diel viny za zničenie ich mesta nesie Nagliov syn, ktorý ich zradil a chcel vydať Grigoriasovi aj s Knihou.

Henrich sa zamyslel a skúmavo sa zahľadel najprv na Miju, potom na Miseaga. „V poriadku, pomôžem im,“ vyhlásil.

„Ďakujeme,“ odvetila Mija.

„Myslím, že by ste mali vedieť, čo sa stalo u Mariota a prečo sme tu,“ začal Miseag a dúfal, že viac nebudú rozpitvávať tému o Maettregoch. Rozhodne netúžil po tom, aby ktokoľvek ďalší vedel, že v Maettregii roky žila aj jeho matka, a aby ich ochránila pred Grigoriasom, obetovala svoj život.

Počul, že Mijino srdce začalo tlčiť rýchlejšie. Danká ju jemne chytila za ruku položenú na operadle.

Henrich sa ešte viac zamračil: „Počúvam.“

„Zo súdu nás mali odvieť priamo do Magradu, ale vďaka Mijiným magiolám sa nám podarilo ujsť. No nemali sme po ruke nijakú kanu, a tak sme blúdili lesmi, až kým nám starešina Maettregie neponúkol pomoc. Museli sme počkať, kým sa z Polisu vráti jeho syn, lebo len on vlastnil vuznošku. Už sme mali odísť, keď do mesta vtrhol Grigorias so svojimi mužmi. Podarilo sa nám ujsť, ale na druhý deň nás zajali v lese a odvliekli do Magradu. Tam sme sa stretli s Mariotom. Ukázal nám

Magrad a prezradil, že plánuje zničiť Dohodu a založiť nové moderné Spoločenstvo, nie zabíjať hlava-nehlava, ako sme od malička počúvali. Chcel, aby sme sa k nemu pridali, ale my sme odmietli. A prezradil nám ešte jedno tajomstvo, ktoré vraj dovtedy poznal len on a Grigorias,“ odmlčal sa a spýtavo sa pozrel na Miju. Nepatrne pokrútila hlavou a Miseag pochopil, že chce, aby to radšej dopovedal on.

„Oslobodil nás aj Annu, ktorá je už na ceste do Lubietovej, no ešte predtým preňho musela Mija čosi urobiť,“ pohodlnejšie sa usadil. „Viete, vaše informácie o Mariotovej neporaziteľnosti neboli presné. Síce poznal celé zaklínadlo, ale nebol schopný uskutočniť ho. Celé tie roky sa o to snažil. Zrejme aj preto odkladal vojnu. Do dnešného dňa sa mu to nepodarilo. Vyžaduje si to výnimočnú moc,“ veľavýznamne sa pozrel na Miju.

„Napríklad takú, ako sú magioly?“ opýtal sa Henrich s pohľadom upretým na svoju neter.

„Áno,“ priznala a s hlbokým nádychom sa mu pozrela do očí. Bála sa jeho reakcie. „Mrzí ma to,“ zahryzla si do pery, „to ja som ho urobila neporaziteľným.“

Na tvári jej strýka sa zračilo nepríjemné prekvapenie, pohľad mu však zmäkol, keď sa v Mijiných očiach zaleskli slzy.

„Mala som možnosť zabiť ho, sám mi to povedal, ale to by som nedokázala! Je to predsa môj otec... A viem, že keby som sa...“

„Mija,“ upokojoval ju. „Viem, aký je Marioto. Keď si niečo zaumieni, nič mu nestojí v ceste. Nemala si na výber, preto nemáš dôvod si to vyčítať.“

„Mohla som...“ hlas sa jej zasekol.

„Nemohla si urobiť nič,“ rázne jej objasnil Miseag.

„Urobila si to, lebo si nás chránila a takmer si pri tom prišla o život!“ pripomenula jej Danka.

Pete sa otočil k Hlave Spoločenstva. „Miju to úplne vyštavilo, keby jej Marioto a Miseag nepomohli, to zaklínadlo by ju bolo možno zabilo!“

„Prestaňte ma ospravedlňovať,“ netrpezlivo ich zahriakla.

Henrich vstal zo svojho kresla a rukami sa oprel o stôl. „Nie, Mija. Majú pravdu, prestaň si to vyčítať. Marioto by tak či onak dosiahol svoje. Chápem, že si voči nemu bola bezmocná. Už roky sme si mysleli, že je ne-

poraziteľný, a nevidím dôvod, aby sa niekto ďalší dozvedel, že to tak nebolo. Nik sa nedozvie, čo sa v Magrade stalo, rozumiete? Nepoviete to ani svojim rodičom, ani ďalším priateľom. Oficiálnou verziou bude, že Mario to vám navrhol miesto vo svojej armáde a vy ste odmietli. O neporaziteľnosti nepadne ani pol slova.“

„Zase chcete klamať?“ rozhorčila sa Mija. „Neklamali ste svojich ľudí už dost?“

Otočil sa k jej priateľom a zdvorilým, no rúznym tónom ich požiadal: „Mohli by ste chvíľu počkať za dverami? Myslím, že s Mijou si musím vyjasniť zopár záležitostí, a bude lepšie, keď to urobíme medzi štyrmi očami.“

„Možno by bolo lepšie, keby som zostal, je to...“ pokúsil sa namietnuť Miseag, ale Henrich ho zastavil.

„Nebude to tak lepšie,“ uistil ho s príjemným úsmevom na perách. „Dôverujte mi a ospravedlňte ma za nedostatok zdvorilosti. Dnes som mal ťažký deň a nerád by som mrhal vašim aj mojím časom.“

„Len choďte,“ upokojovala ich Mija. „Asi pôjde o rodinné záležitosti, len by sme vás nudili...“

Pete a dvojičky sa neochotne postavili.

„Valika vám určite rada ponúkne teplý čaj,“ pokojne ich uistil Henrich.

Miseag sa spýtavo pozrel na Miju.

Chod', povedala mu telepaticky.

Keby si mala nejaké problémy, budeme za dverami! ubezpečil ju a nasledoval svojich priateľov do pracovne Henrichovej sekretárky. Keď ich zbadala, jej buclatá vráskavá tvár sa rozžiarila od úsmevu. „Pchosím, pchodte sem, sadchnite si,“ širokými rukami ukazovala na miesta vedľa dverí. „Dcháte schi niečo pod zchub? Akí šte len vchycivení, ako vás tam museli trápchiť! Určite ste vychladnutí, chúďdatchá moje!“ Potiahla Barta za obe líca a zasmiala sa: „Len ty vychzeráš dobche, miláčchik.“

„Nezdá sa vám, že všetci okolo Arabesa sú tak trocha blázni?“ opýtal sa Pete, keď im Valika šla uvariť čaj.

Hneď ako sa za nimi zatvorili dvere, Henrich si opäť sadol do svojho kresla.

„Ak mi chcete vynadať za to, čo si myslím, nestrácajte čas,“ spustila Mija, ale prerušil ju.

„V prvom rade ťa prosím, aby si mi tykala. Som tvoj strýko. V druhom rade – prijímam tvoje rozhodnutie, že mi povieš len toľko, koľko budeš chcieť. Rešpektujem to, ale chcem ťa dôrazne požiadať, aby si to dobre zvážila. Pre Spoločenstvo môže byť podstatná každá maličkosť: čo vám Marioto povedal, čo urobil, čo ste videli v Maettregii – to všetko nám môže pomôcť.“

„A iným by to zase mohlo uškodiť,“ povedala Mija a pri pohľade na jeho zarazenú tvár rýchlo dodala: „Nemám na mysli Mariota, o to sa neboj. Nie som na jeho strane a ani nikdy nebudem. Je to zlý človek. Nesúhlasím však so Spoločenstvom, s tým, čo robí a ako klame všetkých svojich bojovníkov. Nechcem, aby ste ľudí klamali ešte aj kvôli mne.“

„Netvrďím, že som na to hrdý. Vo svojej funkcii som bol už veľakrát nútený dobre zvážiť, čo verejnosti prezradím a čo pred ňou radšej skryjem, ale politika je už raz taká. Nechránil som tým svoje záujmy, ale poriadok a bezpečnosť v Spoločenstve. Tentoraz chcem ochrániť teba. Už kolujú klebety o tom, že ste Zradcovia a pomáhate Mariotovi napriek tomu, že o tom nešťastnom súde som zakázal hovoriť a všetky obvinenia som stiahol. Ak by sa ľudia dozvedeli, že si ho urobila neporaziteľným, ťažko by sme tieto chýry vyvracali.“

„Nepáči sa mi to... A nie je vlastne jedno, čo si o mne myslia? Teraz som voľná, nemusím sa skrývať pred Mariotom a konečne sa môžem vrátiť k Ivanovi. Do Ľubietovej budem chodiť len kvôli priateľom a vyučovaniu. S čarodejníkmi nemusím mať nič viac spoločné.“

„O tomto som sa s Ivanom rozprával a usúdili sme, že už nemôžeš zostať v Ľubietovej. Nenechám ťa žiť v Metojovom dome. Mám pre teba návrh a to je dôvod, pre ktorý som chcel, aby sme zostali sami. Ivan súhlasil, ale povedal, že všetko závisí od teba.“

Mija nadvihla obočie: „Aký návrh?“

„Aby si zostala v Polise a bývala v mojej rezidencii. Je dosť veľká pre teba aj pre Ivana. Je síce odpadlík, ale miesto učiteľa v niektorej z našich škôl preňho bez problémov nájdem. Pre teba sme vybrali jednu z najpre-

stížnejších škôl v Polise, nebudeš musieť lietať do klanu na vyučovanie. Všetko, čo budeš potrebovať, nájdeš tu.“

„Ale...“ nevedela, čo má povedať skôr. Takú ponuku nečakala. „Môj oco s tým naozaj súhlasil? Je ochotný opustiť svoj domov?“

„Radšej opustí domov ako teba,“ uistil ju.

Pokrútila hlavou: „Nie, to nemôžem urobiť. Nemôžem to od neho chcieť, navyše... Čo by som robila bez svojich priateľov? Danka, Bart a Pe-te kvôli mne riskovali život a pre mňa ich zajali Zradcovia. Miseag ma už veľakrát zachránil, bez neho by som si v Maettregii nebola poradila. Nemôžem ich opustiť... Neviem si predstaviť, čo by som si bez nich počala sama v takomto obrovskom svete.“ Opäť pokrútila hlavou: „Nie, takto to nepôjde, aj keď si cením vašu... tvoju snahu.“

„V poriadku,“ súhlasil a Mija si vydýchla v nádeji, že na ňu nebude tlačiť. Vzápätí však dodal: „V tom prípade navrhнем tvojim priateľom, aby žili v Polise spolu s tebou.“ Naklonil sa k drevenej podložke a položil na ňu ruku: „Valika, pošlite sem mojich hostí.“ Nad jeho dľaňou sa zjavila okrúhla tvár usmiatej ženy.

„Chned' to bchude,“ povedala a vtom sa dvere otvorili.

„Ale...“ chcela Mija namietnuť, no Henrich jej posunkom ruky naznačil, aby mlčala.

„A pchane,“ dodala Valika tichšie, „na ceste dcho vchašej pracovne je pán Hufani, Dollchdy a Jinga.“

„Ponúkните im jeden zo svojich najlepších čajov a povedzte, že ich prijmem, len čo vybavím svoje rodinné záležitosti.“

„Myschlím, že môžete očakchávať aj ďalších Najvyšších...“ varovala ho nepokojne. „Už vedchia o vašich hostoch.“

Mijini priatelia vošli dnu a zostali stáť oproti Henrichovi.

„V tom prípade by ste mali už začať variť čaje, Valika,“ poradil jej a jej tvár vzápätí zmizla.

„Ak je to tvoj jediný argument, veľmi rýchlo to vyriešime,“ oznámil Miji a s úsmevom sa otočil k Okruhliakovcom. „Váš otec už dlhé roky pracuje pre Kalima a pre náš Úrad. Nadišiel čas, aby sme sa mu za jeho služby odmenili. A aj vám za vašu odvahu vybrať sa do magradských lesov

a hľadať Miju a Miseaga. Ešte dnes sa stretnem s vaším otcom a dohodnem sa s ním na všetkých podrobnostiach okolo vášho presťahovania.“

Dvojičky naňho hľadeli s otvorenými ústami.

„Budete bývať a študovať v Polise,“ slávnostne im oznámil a potom svoju pozornosť preniesol na Peteho. „Predpokladám, že celý nápad na záchrannú misiu pochádza z tvojej hlavy. Aj tebe musím prejaviť svoju vďačnosť. Verím, že s bývaním v Polise nebudeš mať problémy, a bol by som rád, keby si spolu s ostatnými nastúpil na Velesovu školu mágie. Prihlášky ste síce neodoslali, ale to nič. Možno nebudete mať ani dosť času na prípravu na skúšky, ale dohodnime sa, že bude stačiť, ak splníte spodnú hranicu v každom prijímacom odbore a ja sa postarám o to, aby vás prijali.“

Pete zostal rovnako zaskočený ako dvojičky. „Veles?“ zopakoval, akoby sa mu to len prisnilo.

„Je na čase, aby si klan opustil aj ty,“ povedal Arabes Miseagovi.

„V mojom prípade to nebude také jednoduché.“

„Môžeš bývať v mojom dome spolu s Mijou a Ivanom. Je dosť veľký, aby hostil aj celé delegácie. A podľa toho, čo som počul, urobiť pohovory pre teba nebude problém.“

„Problém však bude odísť z klanu. Nepustia ma. Ešte nemám dosť peňazí na to, aby som od svojej rodiny mohol odísť. Keby som mal, už tam nežijem, no do svojich sedemnástich rokov som na nich naviazaný.“

„Po sedemnástke získaš prístup k svojmu kontu?“ opýtal sa Henrich.

Miseag prikývol: „Teta ma nepodporí v odchode, lebo kým žijem v ich dome, do ich domácnosti prúdia peniaze z dedičstva mojej rodiny. Ak by som odišiel, neuvidia z neho už ani cent.“

„Problémom sú teda peniaze a tvoja rodina. O peniaze sa nestaraj. Obaja dobre vieme, že v sedemnástich získaš prístup k takému bohatstvu, že si budeš môcť kúpiť celú moju rezidenciu a z peňaženky ti takmer neubudne.“

„Prosím?“ zvolala Mija.

Miseag pokrčil plecami: „Mursovci. Jediná vec, o ktorú sa nikdy nemuseli starať, boli peniaze. Vždy ich mali viac, ako si zaslúžili.“

Henrich mu nedovolil pokračovať vo vysvetľovaní. „Na ten jeden rok ti poskytnem domov aj finančnú podporu. V deň svojich narodenín mi všetko vrátiš. A čo sa týka tvojej rodiny – s ňou si starosti nerob, o to sa postarám. Porozprávam sa s tvojím strýkom a ten bude ochotne súhlasiť. Nikto sa nebude púšťať do hádok s Hlavou Spoločenstva.“

„S tetou. Radšej sa porozprávajte s tetou, ona je hlava rodiny aj moja pokrvná príbuzná.“

Henrich sa uškrnul: „Mursovci. Dobre teda. Túto vec považujem za vyriešenú. Ešte nejaké námietky, problémy, o ktorých by som mal v súvislosti s vaším novým životom vedieť?“

„Viete... tak sa mi zdá,“ opatrne začal Pete, „Veles má pohovory o tri dni. Viem to, lebo som tam mal ísť, aby som mohol chodiť na ich hodiny boja.“

„Tri dni?“ rozrušene zvolala Mija. „Za tri dni sa nestihnem ani presťahovať, nieto ešte dačo naučiť. Možno mám magioly, ale to mi nepomôže pri zaklínaní! Veď vlastne ani neviem, či mám dokončenú základnú školu. Zmizla som ešte pred koncom školského roka... Ja vlastne...“

„Tri dni je naozaj málo,“ uznal Henrich, ale nezdalo sa, že by ho to trápilo. „V tom prípade sa dohodneme, že pohovory nemusíte urobiť, stačí, ak sa tam dostavíte a zúčastníte sa na nich. O zvyšok sa postarám.“

„Ale...“ pokúsila sa Mija namietnuť, no strýko ju rázne zastavil.

„Zajtra sa môžeš spolu s Miseagom nastahovať, budem vás čakať.“

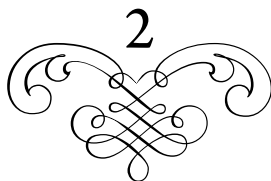
„No to...“

„Súhlasíte s tým, čo som vám navrhol?“ opýtal sa ostatných a Mijine námietky si jednoducho nevšímal.

„Na Velese učí pán Janajev aj pôvodný jazyk, že?“ uisťoval sa Bart.

Henrich prikývol a Bartova tvár sa rozžiarila od nadšenia.

Mija si uvedomila, že je bezmocná. Pete, Bart a dokonca aj Danko sa usmievali. Miseag stál vedľa nej, a hoci sa to snažil skryť, vedela, cítila, že práve on sa teší najviac. Jej vyhliadky na pokojný život mimo čarodejníckeho sveta sa práve načisto rozplynuli. Čudné, že jej to vôbec nebolo ľúto.

Ivanova minulosť

„No, pôsobivá rodinka, takmer ako moja!“

„Viete, že toto nie je prvé MaGi, v ktorom cestujem?“ nadhodila Mija. „V podobnom som sa viezla, keď po mňa prišiel Metoj a odviezol ma do klanu. Vtedy som netušila, že dokáže... toto. Asi ma nechcel celkom šokovať.“

Aslex sa zasmial: „Počkaj, aké šoky zažiješ, keď pôjdeš do centra mesta. Lietajúce autá tam budeš považovať za úplne normálne v porovnaní s tým všetkým, na čom sú čarodejníci ochotní cestovať. Predstav si, po dlhých rokoch sa do módy opäť vracajú lietajúce koberce.“ Potriasol hlavou a Mija sa pritlačila až k oknu, aby sa vyhla jeho vlasom. Bol to nadmieru otravný zlozvyk.

Pohľad jej pritom na okamih skĺzol do spätného zrkadla. Zazdalo sa jej, že v ňom vidí akýsi záblesk svetla, čo určite nespôsobilo slnko. To sa skrylo za husté, kopcovité mraky a pomaly zapadalo za obzor. Krajina pod MaGi sa ponárala do tmy, lesy temneli, a len keď letelo ponad mestá a dediny, zablysko sa pod ním svetlo lúčov a domov.

Obzrela sa za seba, no naokolo videla len rýchlo ubiehajúcu temnú krajinu.

Aslex vycítil jej nervozitu a opýtal sa: „Deje sa niečo?“

„Nie, nie,“ upokojovala ho, no v mysli sa jej vynárali spomienky na Grigoriasovu tvár a jeho slub, že keď urobí Mariota neporaziteľným, on,

Grigorias Zka, sa stane jej nočnou morou. „To tá únava, mala by som sa poriadne vyspať.“

„Pokojne si pospi, keď sa budeme blížiť k Ivanovmu domu, zobudím ťa,“ veľkoryso jej navrhol Aslex a ona sa nechtiac uškrnula. Zrejme si neuvedomoval, že pre jeho trasenie hlavou musí byť stále v strehu, aby včas uhla.

Oči jej na okamih spočinuli na spätnom zrkadle, no už nijaký záblesk nezaregistrovala. Aby odpútala svoje myšlienky od hororových scenárov, ktoré by jej Grigo Zka mohol pripraviť, priznala: „Neberte to ako urážku, viete, vážne som nečakala, že Henricha Arabesa bude zastupovať niekto... ako vy. Ste tak trochu...“ hľadala tie správne slová, ale sám jej pomohol ve-tu dokončiť: „Výstredný?“

„Áno, výstredný,“ v duchu si však pomyslela, že ‚blázon‘ je výstižnejšie označenie.

„Ty si o mne ešte nepočula, pravda?“

„Nie, ani slovo. No môžete to napraviť...“ vyzvala ho a dúfala, že počas rozhovoru sa Aslex bude aspoň na chvíľu krotiť a nebude šľahať vlasmi všade naokolo.

„Slávnym som bol ešte skôr, ako som sa stal Henrichovým hovorcom. Prezývajú ma Stávkar Filt, hovorí ti to niečo?“

„Vôbec nič!“

Nespokojne sa zatváril. Aspoň Mija si to myslela. Pre dlhú bradu a rozlietané vlasy bolo veľmi ťažké rozoznať jeho výraz. „Ľudia vravia, že v Polise som neuzatvoril stávkku vari len s mŕtvymi dušami a novorodencami. Samozrejme, že je to trochu prehnané, ale nie zase až tak ďaleko od pravdy. Už ako chlapec som stávkovoval, občas som vyhral, inokedy prehral, ale to pre mňa nebolo podstatné. Bez stávok by bol môj život nudný, otravný... Sú niečo ako adrenalínový šport. Vďaka nim mám každý deň čo robiť. Starajú sa mi o každodennú zábavu.“

„Takže tento váš, nazvime to tarzanovský imidž, aj ten je výsledkom stávky?“ hádala.

„Presne tak. Túto stávkku som prehral. Bolo to už dávno, keď som vyhlásil, že Mariotova vojna nebude dlho trvať. Jeden z mojich kamarátov

to vzal vážne a povedal, že ak tomu naozaj verím, nech sa ani neoholím, ani neostrihám, kým sa vojna neskončí. Tvrdil, že to nevydržím, ale ak áno, prenechá mi vilu aj so svojím lietajúcim bazénom.“

„A kedy ste to vyhlásili?“

„Bude to už pätnásť rokov.“

Mija neskryvala zdesenie: „No, ešteže vás neprinútil dovtedy sa nekúpať.“

„Bola aj taká stávka, ale nekúpal som sa len mesiac. Posledné dva týždne som sa Úradu musel vyhýbať oblúkom, Henrich ma pre zápach vykázal.“

„To nemyslíte vážne!“

Mávol rukou. „No to nie sú moje najhoršie prehry. Nebudem ti radšej hovoriť, čo musím každý deň jesť... ešte tri týždne a dva dni. Náramky na ruke mi budú každý týždeň po jednom pribúdať až dovtedy, kým mi nepokryjú celé ruky. Potom tak budem chodiť presne mesiac a konečne ich budem môcť dať dole. Z toho štrngotania ma občas bolí hlava. Aj toto,“ zúrivo potriasol hlavou, „je súčasťou stávky. Ešte štyri mesiace, týždeň a štyri dni. Dovtedy si musím každé ráno natierať vlasy nepríjemným práškom, z ktorého mi takto myká hlavou.“

„Asi často nevyhrávate,“ skonštatovala Mija.

„Ale kdeže, po toľkých rokoch som veľmi skúsený stávkár. Málokedy prehrávam, za to ti ručím,“ lišiacky sa zasmial. „Ak v Polise stretneš človeka, ktorý sa čudne správa, pravdepodobne sa stal mojou obeťou. Vďaka týmto výstrelkom si ma všimla populárna tlač, stal som sa ich... pravidelným dodávateľom námetov do zábavnej rubriky. Najmä odvtedy, čo sa so stávkami obraciam na známe tváre Spoločenstva. Niektorí dokonca sami chodia za mnou, vyhľadávajú ma, aby so mnou uzatvorili stávku – stalo sa to viac-menej vecou prestíže. Pre mňa je to výhodné. Vďaka svojim víťazstvám som napríklad dostal prácu v Úrade.“

„Stavili ste sa s Henrichom?“

„Nie, nie,“ smutne pokrútil hlavou, „s ním som stávku nikdy neuzavrel. Odmietol ma, ale nevzdávam sa – jeho by som mal veľmi rád vo svojej exkluzívnej zbierke. Najprv som pracoval ako strážca pri dverách Úradu,

neskôr sa mi podarilo postúpiť na recepciu – stávka s jedným z Najvyšších, že ho žena podvádzala. Hlupák, stačilo mu pozrieť sa do zrkadla a vedel by to aj sám. Neskôr som sa stavil s ďalším Najvyšším, ale keď prehral, odmietol splniť svoju úlohu. To ma dokáže nehorázne vytočiť!“ Zúrivo potriasol hlavou. „Svoje záväzky si plním, nech sú akékoľvek hrozné, a to isté žiadam aj od ostatných. V hroznej zúrivosti som to šiel riešiť pred najvyššiu moc na Úrade. Henricha to celkom pobavilo. Počúval môj siahodlhý monológ, až kým ma neprerušil daný...“ odkašlal si, „... vinník. Arabesovi sa moja výrečnosť zapáčila a vedel, že som na verejnosti veľmi populárny. No myslím, že ešte viac naňho zapôsobilo, ako som bol schopný poslať Najvyššieho do...“ zarazil sa, „... Paroma. O týždeň som už bol jeho hovorcom.“

„A ten pán? Splnil svoju úlohu?“

„Nie, ešte stále má u mňa dlh,“ z hlasu mu bolo cítiť pohrdanie.

Míja sa usmiala: „Tak sa stavte aj so mnou!“

„Nie, nie! Henricha by to nepotešilo. Rozhodol som sa vyhybať stávkam s tvou rodinou, myslím s tou z otcovej strany. Nechcem už nič riskovať.“

„Čo máte proti Mursovcom?“

„Stávky s nimi sa mi vždy vypomstili. S Mariotom som sa kedysi stavil, že aj keby sa pretrhol, Melánia Lubietová oňho už nikdy nebude mať záujem. Ako dieťa bola doňho zbláznená, ale ako dospelá ho vyslovene nenávidela. Ako jedna z mála žien v Polise. Prehral som a musel som celý rok nosiť vo vlasoch zamotané červené ruže a obliekať sa len do vecí ružovej farby. Priznám sa ti, nevyvolával som tým veľkú autoritu.“

„Je to pravda?“ prekvapene sa uisťovala.

„Absolútna. Mal som vtedy pocit, že sa zo mňa smeje ešte aj môj vlastný pes!“

„Nie, nie. To s tou stávkou s mojím otcom!“

„Samozrejme, že áno. Neklamal by som ti.“

Vzápätí vybuchla do smiechu: „No viete, čo to znamená? Aslex, vám vďačím za svoje narodenie! Nebyť tej stávky, možno by sa nikdy neboli dali dokopy a ja by som tu teraz vedľa vás nesedela!“

„To máš pravdu, máš mi za čo byť vďačná,“ uškrnul sa. „Predsa len z toho niečo dobré vzišlo.“

Pomrvila sa: „Tak, čo keby ste sa teraz stavili so mnou? Len zo žartu! Dohodneme sa, že ak vyhrám, budem mať u vás dlh, ak vyhráte vy, budem vašou dlžníčkou!“

„Henrich...“

„... s tým už potom nič nenarobí. Veď ide len o zábavu. Nehovorte, že sa môjho strýka bojíte.“

V aute nastalo ticho. Aslex sledoval cestu pred sebou a premýšľal.

Mija si zahryzla do pery: „Stávka s Mariotovou dcérou, to znie dobre, nie? Nie je to síce Hlava Spoločenstva, ale aj jeho neter by mohla byť celkom dobrá náhrada.“

„Dobre, dobre,“ zvolal. „Tak sa stavme. Máš nejaký návrh?“

Veselo sa usmiala: „Nechám to na vás, ja som určila výhru.“

„Tak teda...“ zamyslel sa. „Dávam ti tri mesiace,“ začal. „Do troch mesiacov budeš ty s mladým Mursom tvoriť párík zalúbených holubičiek. Budete takí sladkí, že si pri vás ani nebudem musieť dochucovať čaj.“

Začervenala sa až po končeky uší. „To je veľmi hlúpa stávka,“ zamrm-lala.

„Prečo? Ak sa to stane, bude ti úplne jedno, či si vyhrala, alebo nie, budeš zalúbená a bude to s vami na nevydržanie. Ak vyhráš ty, budem tvojím dlžníkom. Predmet našej stávky zostane len medzi nami. Neboj sa, nebudem do tvojho vzťahu s ním nijakovsky zasahovať, ani Henrichovi nepoviem, o čo ide.“

Mija bola ešte stále v rozpakoch. No Aslex mal pravdu, mohla len získať. Ona a Miseag spolu? Bola to smiešna predstava...

No príjemná, dodala v duchu a opäť sa začervenala. „Tak teda platí!“

Potriasli si rukami, a tak spečatili ďalšie prefíkané dobrodružstvo Stávkara Filta.

Príchod domov a zvitanie s Ivanom nebolo také, ako Mija predpokladala. Čakala, že ju už v záhrade objíme, bude sa vypytovať, či je v poriadku, že jej povie, ako veľmi mu chýbala... No nečakala, že pocíti takú ob-

rovskú úľavu, keď ho uvidí staršieho a vráskavejšieho, ako si pamätala a keď ho po takom dlhom čase bude môcť konečne objať. Aslexov odchod späť do Polisu takmer nezaregistrovali. Mija konečne mala pocit, že je doma a že jej nič nehrozí. A uvedomila si, aká je veľmi vyčerpaná z toho všetkého, čo za posledný mesiac spolu s Miseagom prežila.

„Nevieš si ani predstaviť, ako som sa o teba bál!“ hovoril jej Ivan s nevýslovnou úľavou. „Musíš mi porozprávať všetko, čo sa stalo!“

„Nie teraz...“ zaprotestovala. „Neskôr, možno. Som veľmi unavená.“

Odtisol ju od seba a zvedavo si ju prehliadol. „Vyrástla si,“ poznamenal s úsmevom. „Poď, poď dnu. Nebudeme predsa vonku stáť.“

Poslúchla a úsmev jej ešte stále neschádzal z pier. Bolo také príjemné vstupovať do domu, kde vyrastala.

„Arabes mi len narýchlo dal vedieť, že ste prišli na Úrad a že ste v poriadku,“ hovoril, keď sa usádzali na pohovkách v obývačke. Mija si spomenula, že v tej istej miestnosti jej kedysi Metoj prvýkrát rozprával o mágii a Samovi. „Zajtra nás už čaká vo svojom dome.“

„Aj ty si mi zamľčal, že je mojím strýkom,“ poznamenala, no nedokázala mu to vyčítať.

Všimla si, že vrásky na tvári sa mu prehĺbili. „Starešina mi to zakázal.“

„A ty si, samozrejme, poslúchol.“

„Nebolo by múdre miešať sa do jeho rodinných sporov... Len on alebo Arabes ti to mohli prezradiť.“

„A napokon to bol Marioto!“ zvolala. „A vieš, že vôbec nebol taký desivý, ako mi ho opisovali?“

Jeho pohľad prezrádzal, že to vedel.

Nespokojne prevrátila oči. Ivan sa tak zaradil do zoznamu ľudí, čo pred ňou mali tajomstvá, a to ju sklamalo. Verila, že aspoň on bol k nej úprimný.

„Existuje ešte niečo, o čom by som mala vedieť?“ zamračene sa opýtala.

Pošúchal sa po čele: „Možno by si mala vedieť niečo o mojej rodine. Už si mala tú česť spoznať sa s nimi, ale asi ti ani raz nenapadlo, že by mohli byť moji príbuzní.“

„Nikdy si mi o nich nerozprával, myslela som si, že je to... tak trochu

citlivá téma. Nebolo od nich pekné, že po vylúčení z klanu ťa nechali bez pomoci...”

„Históriou svojej rodiny som ťa nezafažoval najmä preto, že tak trochu súvisela aj s Henrichom a ty si ešte nevedela o tom, že je tvojím strýkom... Aj ja som vzdialený potomok Pankráca, preto sa naša rodina vždy tešila veľkej vážnosti. Otec bol presvedčený, že patríme do aristokracie klanu a mal so mnou aj s mojou sestrou veľké plány. Vyrastali sme so súrodencami Lubietovcami a on dúfal, že sa s našou pomocou stane starešinovým príbuzným. Preto všemožne podporoval moje priateľstvo s Melániou. Po čase sa však ukázalo, že jej záujem sa obracia na iných mužov, ako som bol ja. Pre otca som sa stal neužitočným. Pokúšal sa preto dať dohromady moju sestru a Henricha, ale aj ona zlyhala. Vždy sme museli poslúchať jeho príkazy... Keď nevidel nádej vo vzťahu s Lubietovcami, prinútil moju sestru oženiť sa s Floriánom Perníkom.“

Mija sa začudovala: „Tá červenovlasá potvora je tvoja sestra? Zradkyňa?“

„Áno, Timea Perníková je moja sestra. Otec sa sklamal aj v Perníkovi, lebo tým manželstvom veľa nezískal. Keď mu Marioto navrhol, aby sa pridala k jeho armáde, súhlasil a prinútil celú rodinu odísť do Magradu. Mama by mu to nikdy nedovolila, ale vtedy už nežila a ja som bol v Nitre. Stratil som s nimi kontakt, o všetkom som vedel od tvojej mamy. Timea môjho otca, samozrejme, poslúchla a stala sa Zradkyňou.“

„Bojovala som s ňou, aj s tvojím otcom. Alexis sa volá, pravda?“

Prikývol.

„No, pôsobivá rodinka, takmer ako moja,“ musela uznať.

Ivan si prezrel jej tvár: „Nie si veľmi prekvapená...“

Mávla rukou: „Čo sa týchto rodinných zväzkov týka, už by ma neprekvapilo ani to, keby sa ukázalo, že môj otec je Joachim Záhradníkovec! Kedysi som bola sirota adoptovaná obyčajným učiteľom zo základnej školy. Dnes som potomkom dvoch mocných a starobylých rodov a som spríbuznená s dvoma najmocnejšími mužmi Spoločenstva. Takže ma nemôže veľmi prekvapiť, že tvoja sestra je pani Timea Perníková...“ Ivan na ňu upreto hľadela, ale nepovedal ani slovo. Unavene si zívla: „Mala by som ísť spať. Zajtra sa sťahujeme... teda, ak to naozaj chceš.“

Usmial sa: „Otázkou je, či to chceš ty, Mija. Nemám rád tento dom, keď som v ňom sám. Omnoho radšej budem v Polise. Naozaj toho veľa neobetujem, ale ty to nebudeš mať jednoduché...“

Zamračila sa: „Veď medzi čarodejníkmi, ktorí ma neznášajú, som už žila a prežila som to.“

„Áno, ale...“ zaváhal. „Henrich ťa asi nevaroval. Keby to bolo také jednoduché, už pred rokom by si žila spolu s ním a nie s Metojom v klane. Mija, ty si Mariotova dcéra a Henrichova neter... Ľudia budú na teba zvedaví, budú chcieť o tebe vedieť všetko. Henrich nezabráni tlačí, aby ťa neprenasledovali a nesledovali každý tvoj krok. Do klanu mali vstup zakázaný, ale v Polise sa to zmení.“

„A pre každého tam nebudem nič viac ako dcéra vraha, možná Zradkyňa...“ dokončila a na chvíľu sa zamyslela nad tou predstavou. Napokon len pokrčila plecami: „Myslím, že po čase ich to aj tak prestane baviť, nie? A aspoň budem stále obklopená ľuďmi, nebude mi teda hroziť, že by ma niekto napadol.“

„Prečo by ti malo niečo také hroziť?“ znepokojene sa opýtal.

Rozhodla sa, že ho nebude strašiť s tým, čo jej Grigorias povedal. „Neboj sa, to som povedala len tak, ako jedno z plusov. Jednoducho, môže mi byť jedno, čo si o mne budú myslieť a čo o mne budú písať. Kým pre nich bude Marioto zloduch, budem aj ja vyvrheľkou spoločnosti.“ Veselo sa usmiala. „Aspoň mám s tebou niečo spoločné. Takže, zajtra sa sťahujeme!“

Pomyslela si, že akokoľvek zlé budú dni, ktoré ju čakajú, tentoraz ich bude prežívať po boku svojho otca, strýka, Miseaga a ostatných priateľov. Nemôže to byť predsa až také zlé...

Keď odmietla Ivanovu večeru, rýchlo ju poslal do postele a ona vôbec neprotestovala. Na rozhovor o tom, čo všetko prežila v Maettregii a Magrade, bol ešte čas a ona si musela dobre premyslieť, čo mu prezradí. Rozlúčila sa s ním, no vo dverách ešte zastala a otočila sa k nemu.

„Neviem, prečo mi nikdy nenapadlo spýtať sa ťa na to...“ zahryzla si do pery. „Oco, ľúbil si moju mamu?“

Pozrel sa na ňu smutnými očami a vrásky na čele sa mu ešte viac prehĺbili. „Nedokážeš si predstaviť, ako veľmi...“

Pokazené hodiny

„Nevieš, odkiaľ sú a prečo je na nich tento erb?“

„Prišla si sa rozlúčiť?“

„Nie. Prišla som sa pobaliť.“ To boli prvé slová, ktoré povedala Mija svojmu starému otcovi, keď sa vrátila do jeho domu. Zistila, že nič sa nezmenilo – ani v dome, ani na Metojovi. Tváril sa rovnako neprístupne ako zvyčajne, napriek tomu, že ju videl po mesiaci prežitom v pochybnostiach, či ešte vôbec žije. Netešil sa ani nebol sklamaný. To, že opúšťa jeho dom, sa ho očividne nedotklo.

„Arabes mi to oznámil, ale buď si vedomá, že neodchádzaš definitívne. Raz sa budeš musieť vrátiť do klanu aj do môjho domu...“

Zahryzla si do pery: „Pretože som budúca starešinka?“

Prikývol.

„Dovtedy ešte veľa vody pretečie. Nebojte sa však, budem sa do klanu vracat kvôli Anne, Adriane a Joachimovi.“ Nedokázala by priznať, že do klanu bude chodiť aj kvôli nemu. Dovtedy si vlastne nikdy neuvedomila, že jej na starešinovi záleží. No už by s ním nedokázala žiť pod jednou strechou a dokonca ani v jeho blízkosti.

„Joachima si vezmi so sebou, nepotrebujem ho. Bol tu len kvôli Melánii a neskôr kvôli tebe.“

„Môžem ho vziať do Polisu?“ zvolala prekvapene. „To je skvelé! Ďakujem.“

Prikývol, potom sa otočil a o pár sekúnd už jeho mohutná postava zmizla v pracovni.

Tak, tolko naša rozlúčka, pomyslela si Mija sklamane. Naivne dúfala, že po takmer roku spolužitia Metoj prejaví aspoň trochu ľútosti nad jej odchodom. Bola to veľmi naivná predstava.

„Joachim! Joachim!“ volala Mija, keď vstúpila do kuchyne, ale nenašla ho tam. Vyšla teda von a rozhliadla sa po záhrade. Až tam ho uvidela. Bol celý zafúľaný od hlíny, jeho starý pracovný kabátik takmer splýval s blatom pod jeho nohami. Keď uvidel Miju, odhodil lopatu a rozbehol sa k nej. Chcel zastať a poklonil sa jej, ako to mal vo zvyku, no ona si ho priťahla k sebe a poriadne ho vystískala.

„Vieš, ako veľmi si mi chýbal?“ pýtala sa ho s úsmevom. Keď sa od seba odtrhli, rýchlo jej z trička zotieral blato, ktoré sa naň prilepilo. Vysoký klobúčik mu padol nižšie do tváre, takže videla iba jeho červenajúce sa ušká.

„Neviem!“ zaškrečal.

„A opäť odchádzam...“ vzdychla si a čakala na jeho reakciu. „Čo na to hovoríš?“

„Bude mi tu smutno. Aj starešina budú smutný. Veľmi smutný. A ja budem opäť Joachim Záhradníkovec so starým otrhaným kabátikom... Nijaký pobočník, nijaký kamarát.“

„A čo keby som ti povedala, že môžeš zostať pobočníkom? Mojm pobočníkom? No tentoraz v Polise, v dome Henricha Arabesa!“

Zodvihol k nej pohľad, a keď videl jej veselú a úprimnú tvár, veľké očka sa mu rozžiarili. „Povedal by som, že by mi bolo veľkou ctou,“ odvetil formálne.

„Tak potom sa bež pobalíť, Metoj mi dovolil odviezť ťa. Sťahujeme sa do Polisu, Joachim!“

Nepoložila mu nijakú otázku, a tak nemohol nič povedať. No nemusel vysloviť ani hlásku, aby vedela, ako sa teší. Jeho šťastný úsmev a výskok do výšky hovorili za všetko.

„Tak bež, Joachim. O chvíľu po nás príde šofér z Polisu, pôjdeme po môj-

ho otca, Miseaga a potom zamierime priamo do nášho nového domova. Teda, ak ti nebude prekážať, že tam budeme musieť letieť. Čo myslíš, prežiješ to?“

Prikývol, snažil si klobúčik a hlboko sa uklonil.

Mija prevrátila oči.

Potom sa rozbehol ku dverám, no ona ho ešte zastavila. „Joachim?“

Zabrzdil tak náhle, že neudržal rovnováhu a spadol na zem. „Áno?“

„Spomínaš si na darček, ktorý som dostala od Miseaga? V decembri, keď sme oslavovali zimný slnovrat.“

„Áno,“ odvetil.

„A zahodil si tie škatule, v ktorých bol zabalený?“

Pokrútil hlavou: „Nie.“

„Odložil si ich?“

„Áno.“

„A kde sú?“

„Na povale.“

Uškrnula sa: „Takéto rozhovory mi už naozaj chýbali. Dobré teda, utekaj, Joachim. Zatiaľ ich pohľadám a potom sa aj ja pobalím.“

Poslúchol ju a rýchlo, akoby ho Drobica naháňala, utekal do svojej izby pobaliť si tých pár drobností, ktoré nazýval svojím majetkom.

Mija sa smutne rozhládla okolo. Vedela, že táto záhrada aj dom jej budú chýbať. Vtom sa však strhla a hrdlo jej stiahlo od strachu. Mala pocit, akoby za ňou ktosi stál, no keď sa obzrela, nikoho nevidela. Nepríjemná predtucha jej však šepkala, že sa nemýlila. Rezkým krokom sa vrátila na verandu a otvorila dvere. Ešte raz sa vystrašene rozhládla po záhrade, potom vošla dnu a v duchu upokojovala samu seba, že jej v prítomnosti Metoja a s mocou magiol nič nehrozí.

Mija ešte nikdy nebola na povale starešinovho domu, preto ju prekvapilo, aký tam bol otrasný neporiadok. Očividne tam už dávno nebol ani Metoj, lebo nepoznala poriadkumilovnejšieho človeka ako bol on. Pomocou magiol vyčarovala guľôčku svetla a vyslala ju až ku stropu, aby sa mohla rozhládnuť. Na stenách viseli pavučiny, podlaha bola zaprataná

hromadou navlhnutých škatúl, z ktorých vypadávali staré hračky, oblečenie, obrazy, v rohu stálo niekoľko polorozpadnutých skriň... Vzduch bol vlhký a napáchnutý starinou. Čiastočky prachu veselo tancovali vo vzduchu, párkrát musela zakašľať, aby si na ne zvykla.

Chcela odtiaľ čo najrýchlejšie odísť, a tak sa rýchlo pustila do hľadania. Jej pohľad upútali vysoké kyvadlové hodiny, ktoré stáli v kúte. Začala od nich, prehrabávala sa v naukladaných škatuliach, otvárala všetky zásuvky na skriniach. Vtom si všimla, že pokazené hodiny sú trochu odchýlené od steny. Pristúpila bližšie.

Zazdalo sa jej, že na ich zadnej strane je nápis či skôr obrázok. Zaprela sa do nich a z celej sily sa pokúsila ich odsunúť. Boli však priveľké, ledva nimi pohla o centimeter. Potom sa zasmiala svojej hlúposti, odstúpila a vypustila k nim pár magiol, ktoré hodiny s nepríjemným škripotom otočili o stoosemdesiat stupňov. Urobili to tak rázne, že ich musela ešte pridržať, aby sa neprevrátili a nespadli na zem.

„Budem musieť popracovať na odhade svojich schopností,“ povedala si a začala z hodín utierať prach a pavučiny, ktoré sa na nich počas dlhých rokov nahromadili. Pred jej očami sa tak odhaloval čierno-biely erb vrytý do dreva. Zobrazoval dve spojené ruky – na bielej ruke bol nakreslený orol, na čiernej sova. Prstami prešla po celej rytine a premýšľala, čo to znamená. Spomínala si, že znakom Lubietovej je orol a sova zase reprezentovala Hornú Ves. No čo znamenal takýto erb zobrazený na starých nefungujúcich hodinách?

Za chrptom jej ktosi zakašľal. Prestrašene sa otočila, no uľavilo sa jej, keď videla Joachima, ktorý jej do rúk vkladal škatuľku, čo tam v decembri odložil.

„Vylakal si ma...“ povedala mu a myslela na to, či sa bude takto od strachu strhávať až do konca života. Vzala škatuľku a pohľadom ukázala na hodiny. „Nevieš, odkiaľ sú a prečo je na nich tento erb?“

„Neviem,“ odvetil.

Pozrela sa na darček vo svojich rukách a usmiala sa. Ešte v Maettregii slúbila Miseagovi, že zistí, čo jej daroval, ale on jej neveril. Zvedavosť premohla všetky jej myšlienky o záhadných hodinách, položila škatuľku me-

dzi seba a trpaslíka. Mávnutím ruky otvorila vrchnák a čakala, kým farba, ktorú tam Miseag vložil, nevypsrkne.

Keď sa dlho nič nedialo, Joachim sa k nej pomaly priblížil. „Ja by som to nerobila,“ varovala ho Mija a mala pravdu – takmer vzápätí vyšlahla do vzduchu biela farba a Joachimovu tvár, ešte stále špinavú od blata, zafarbila na bielo. Bol taký zaskočený, že na chvíľu pripomínal mramorovú sochu.

„Mrzí ma to, Joachim,“ ospravedlňovala sa mu. Pribehla k nemu a pomáhala mu utierať farbu, ktorá prekvapivo rýchlo schla. „Utekaj si to radšej umyť, toto nepomáha.“

Poslúchol ju a jeho tiché zavrčanie prezrádzalo, ako veľmi je pohoršený takýmto žartom. Mija sa vrátila ku škatulke. Klakla si a opatrne nazrela dnu. Vnútri bol už len list a pod ním sa čosi lesklo. Usmiala sa, keď zbadala drobnú kovovú kľúčenku. V liste jej Miseag vysvetlil, na čo slúži:

Aby si už toľko nevzdychala, že ti chýba tvoj otec. Dovnútra si môžeš vložiť toľko fotografií, koľko sa ti len zachce, a keď ich budeš chcieť vidieť, stačí len nahlas vysloviť meno. Miseag Mursa

P. S.: Balenie sa ti páčilo?

Zasmiala sa a kľúčenku pevne zovrela v ruke. V duchu si vyčítala, že hlavný dôvod, pre ktorý sa teší na život v Polise, nebola možnosť žiť s Ivanom ani chodiť do školy spolu s priateľmi. Tešila sa, lebo bude opäť bývať v jednom dome s Miseagom!

Miseag stál pred domom svojho strýka oveľa skôr, ako sa s Henrichom Arabesom dohodol. Ráno sa rozlúčil so všetkými zvieratami, o ktoré sa na ranči staral, porozprával sa s Kalimom a pobalil sa. V dome už nemal čo robiť, s kým sa lúčiť.

Henrich Arabes sa veľmi rýchlo dohodol s tetou na Miseagovom odchode. Jednoducho jej to prikázal a uistil ju, že sa oňho dobre postará. Strýko sa síce pokúšal protestovať, ale bolo to také márne, že aj hádzanie hrachu o stenu by bolo užitočnejšie. Miseag sa uškrnul pri spomienke na

zničený výraz jeho príbuzných, keď si uvedomili, že ich navždy opustí a s ním z ich domu odídu aj všetky peniaze, ktoré mu rodičia zanechali.

„Nemusiš sa báť, že neprídu, stojím tu len preto, že vnútri by som nemal čo robiť,“ povedal nahlas, keď za sebou začul kroky svojej tety Sariny. Zastala za jeho chrbtom a on sa ani neunúval otočiť.

„Viem. Chcela som ti len...“ odmlčala sa. „Už sa do tohto domu nikdy nevrátiš.“ Z jej tónu nedokázal posúdiť, či ide o otázku, alebo o konštatovanie.

„A mám na to dôvod? Mal som tu svoju izbu, dostal som najesť a pár drobných, keď som potreboval na niečo do školy. Inak som pre vás neexistoval.“

„Nebolo to ľahké... Nevedela som, čo mám robiť, keď si sa mi dostal do opatery. Musela som myslieť aj na seba a svoju rodinu, Mirko...“ Stíchla.

Ani sa nepohol, stále hľadel na cestu a čakal.

„Nemohla som z nás urobiť vyvrhelov,“ pokračovala. „Musela som chrániť svoju vlastnú rodinu. Mrzí ma, že si tým tak trpel.“

„Na ľútosť je trocha neskoro, nemyslíš?“ opýtal sa.

„Nechápeš, že keby som sa ťa pokúsila zastať, keby som voči tebe prejavila náklonnosť, ľudia by mňa aj moje deti odsudzovali? Poznáš moju svokru, vieš, ako vyvádzala, keď sa narodila malá Sandra, a to len preto, že si bol v jej blízkosti. Bála som sa, že by ma opustil muž a vzal so sebou aj deti. Čo myslíš, kto by sa ma okrem Kalima zastal? Nemala som veľmi na výber... Svojím spôsobom si zachránil celú moju rodinu, pretože si na svoje plecia vzal celé bremeno nenávisťi voči Mursovcom.“

„Nikdy som ti nič nevyčítal,“ pripomenul jej a ešte stále sa k nej odmietal otočiť.

„Viem. Tým viac ma to mrzí,“ zašepkala a položila ruku na jeho plece. „Miseag, prajem ti, aby si v Polise našiel to, po čom túžiš. Prajem ti veľa šťastia.“

„Ďakujem,“ odvetil. Prinútila ho obrátiť sa a podala mu ruku. Sára Inez mala v očiach slzy, keď jej ruku prijal. V tej chvíli zrazu netúžil oplatiť sa jej za ťažké detstvo, netúžil po pomste. Tú namieril na jedinou osobu, a ňou bol Grigorias Zka.

Zmierlivo sa na ňu usmial a Sarina ho vďačne objala: „Ďakujeme,“ zaspekala s úľavou, akú môže priniesť iba odpustenie.

„Mohol som si myslieť, že Joachim pôjde s nami,“ zasmial sa, keď nastúpil do auta, ktoré ho aj s Mijou malo zaviezť najprv do Nitry po Ivana a potom do Polisu. Ich šoférom bol mimoriadne mlčanlivý tmavý muž, ktorý sa predstavil ako Tibor. Okrem mena a informácie, že Henrich ich už očakáva, im nič viac nepovedal. Miji veľmi pripomínal Simona, ktorý sa takisto nikdy neunúval povedať viac, ako bolo vyslovene nutné. Zvyk zamestnávať rezervovaných ľudí mali zrejme Lubietovci v krvi.

Trpaslík úslužne sklonil hlavu. Sedel na sedadle oproti Miji, z oboch strán obklopený malými kufríkmi. Oblečený mal nový dlhý plášť, ktorý mu Mija darovala na zimný slnovrat. Na jeho tvári ešte stále bolo vidieť zvyšky bielej farby, ktorú sa mu nepodarilo zmyť. Preto sa pri pohľade na nového spolucestujúceho netváril ani zďaleka tak nadšene ako Mija.

„Aká bola rozlúčka?“ opýtal sa jej Miseag, Joachimovu nezvyčajnú odmeranosť si nevšimol.

„Veľmi krátka. Metoj si už zjavne zvykol na to, že jeho príbuzní často opúšťajú Lubietovú, netváril sa zdrvene. S ostatnými som sa nestihla rozlúčiť.“

„Kalim ma ubezpečil, že Anna je v poriadku. Priviezli ju domov Zradcovia a potom si pokojne odleteli do Magradu. Chcel vidieť aj teba, ale asi mu to Metoj nedovolil. Spomínal mi, že tvoj starý otec je v poslednom čase veľmi podráždený.“

Mija pokrčila plecami: „Za to, že zostal sám ako prst, môže len on... Tak už o ňom nehovorme, lebo aj ja budem podráždená. Henrich sa porozprával s tvojou tetou a presvedčil ju.“

„Vlastne jej nedal na výber,“ zasmial sa. „No myslím, že to prežijú, aj keď si asi budú musieť zvyknúť na iný... životný štandard. Prídu o peniaze a ľudia ich už prestanú považovať za obetavých dobrodincov, ktorí sa veľkoryso starajú o Mariotovho dediča. Takže moja rozlúčka bola takmer taká srdcervúca ako tvoja.“

Usmiala sa a oprela si hlavu o sedadlo.

Mali by sme sa porozprávať o Knihe odpovedí a našich plánoch s ňou, začal Miseag telepaticky.

Nervózne sa pozrela na Joachima, ale ten si ich nevšimal. Pohľad upieral do prázdna a snažil sa tak odpútať myšlienky od faktu, že je v lietajúcom aute.

Som si istý, že Arabes vie, ako sa Kniha používa. On je tá ďalšia osoba, ktorej to Marioto prezradil. Uvažoval som aj o Grigoriasovi, ale podľa toho, čo som vyrozumel z rozprávania svojej matky a Maettregov, Grigo sa spriatelil s Mariotom až keď bol dospelý a Knihu už vtedy mal môj otec. Melánia to nemohla vedieť, inak by jej otec Knihu nedal do úschovy. Henrich je teda jediný kandidát.

Kedy si o tomto všetko stihol premýšľať? začudovane sa opýtala.

Mal som na to celý deň, ale to nie je podstatné. Musíme zistiť, ako Kniha funguje, ale nemôžeme sa na to Arabesa priamo opýtať. Nemyslím si, že by mi to bol ochotný prezradiť. Ak vie, aké schopnosti Kniha má, určite by ju chcel získať pre seba a Spoločenstvo.

A čisto teoreticky, odvážila sa nadhodiť, nemyslíš si, že odborníci by skôr vymysleli správny spôsob, ako nájsť protizaklínadlo na Mariotovu neporaziteľnosť?

Ja som Nositeľ! vyhlásil v jej mysli tak nahlas, až ňou trhlo. Ako jej Nositeľ a ochranca mám omnoho väčšie šance a určite by som ju nevydal len tak hocikomu. Nezabúdaj, že Grigorias má o ňu stále veľký záujem.

Áno, áno, máš pravdu. Len sa mi celkom nepáči predstava, že dôvod toľkého zla, bude teraz v твоjich rukách... A na Grigoriasa nezabúdam. Možno si to len nahováram, naozaj neviem, no myslím si, že... že ma niekto sleduje.

Zamračil sa. Marioto slúbil, že sa o Grigoriasa postará. Skôr by som čakal, že sa zameria na mňa a na Knihu.

No v každom prípade, ak ma aj niekto naozaj sleduje, neodvážil sa na mňa zaútočiť a príležitosť už mal...

To sa nepodobá na Grigov štýl, skonštatoval nepokojne.

No ak to nie je Zka, kto potom?

Zamyslene sa pozrel von oknom. *Mali by sme to povedať tvojmu strýkovi.*

Nie! Čo ak si to iba nahováram? Je to len taký... zlý pocit. Takmer mesiac nás hľadali a báli sa o nás. Nechcem im len tak pre nič za nič spôsobovať ďalšie stresy. Ak by sa Grigorias o niečo pokúsil, ešte vždy mám magioly.

Pripomínam ti, že nie sú všemocné.

Ty nechceš Henrichovi povedať o Knihe, ja odmietam o svojich prenasledovateľoch. Koniec diskusie.

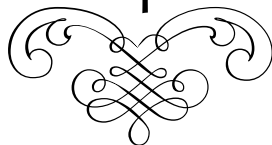
Dobre, ak teba nechceš mať vedľa seba hromadu ochrankárov, sľúb mi, že nikdy nepôjdeš nikam sama, vždy pôjdeš aspoň so mnou...

To hádam prežijem. No späť ku Knihe. Čo si teda vymyslel, ak sa na to nechceš Henricha opýtať priamo?

Stačí zistiť, kde sa s Mariotom stretávali. Nejaké miesto, kde sa učievali, kde Knihu používali. A potom nám bude stačiť len trocha magiol, aby sme nazreli do minulosti... Bude to chcieť tvoju pomoc.

„Dobre teda,“ prikývla. „Urobím všetko, čo sa bude dať...“

Joachim sa na ňu prekvapene pozrel. Očividne dovtedy ani netušil, že jeho spolucestujúci sa telepaticky zhovárajú. Vzápätí jeho tvár ozelenela a rýchlo vytiahol vrecúško z vrečka svojich nohavíc. Zhlboka sa nadychoval a vydychoval, až kým biele škvryny spôsobené Miseagovým darčekom nesplývali s farbou jeho pokožky. Lietanie v aute sa mu vôbec nepáčilo.

Spomienky na detstvo

*„Poznali sme sa už omnoho skôr,
len sme sa s tým nikomu nepriznali.“*

Samo na začiatku svojej vlády založil mesto Polis ako miesto, odkiaľ mal vládnuť, miesto, kde mohli hľadať útočisko odpadlíci a kde sa budú môcť vzdelávať v mágii tí najtalentovanejší.

Nasledujúce Hlavy Spoločenstva museli riešiť problém s rozpínaním mesta – k starému územiu sa pokúsili pripojiť nové pozemky, ale nie vždy sa im to úspešne podarilo. Samo im nenechal nijaký návrh a Dohoda nebola odpoveďou na všetko. V celom Polise tak vznikali diery, do ktorých ak nejaký nešťastník vstúpil, nikdy si nemohol byť istý, kde sa ocitne a ako sa odtiaľ dostane.

Navyše prechody z novej časti do starej boli umiestnené tak chaoticky, že aj tí, čo sa tam narodili, nepoznali všetky a bez pomoci máp a nariadení by žiaľ skôr či neskôr zabľúdili. Polis sa tak stal ohromnou zliepaninou, spleťou veľkých zastavaných území, na ktorých sa nevyznali ani vlastní obyvatelia. Namiesto pýchy mágie sa z neho stal príklad ľudskej omylnosti.

Problém s rozpínaním mesta vyriešili až Schwarzove zväčšovacie priestory. Najvyšším ani Henrichovi nič nebránilo používať ich napriek faktu, že boli nehorázne drahé a všetky finančné prostriedky putovali do pokladnice Magradu.

Polis napriek tomu Miju fascinoval. Ešte nikdy nebola v takom veľkom a farebnom meste. Všade naokolo sa premávali ľudia na vuznoškách, lietajúcich kobercoch, MaGi autách, na vzducholodiach, ale aj čomsi, čo pripomínalo koče bez záprahu. Budovy boli farebné a najnovšie modely sa doslova vznášali vo vzduchu, tie najstaršie stáli na stračích nôžkach. Na každom kroku ľudí prenasledovali pohyblivé svietiace reklamy. Niektoré boli také otravné, že šofér musel vynaložiť všetku svoju obratnosť, aby sa im vyhol. Všade naokolo bolo plno zelene – parky, rozkvitnuté záhrady, stromy pred každým domom.

„Trocha iné ako klan,“ uškrnula sa.

Ivan hľadel von oknom s tichou nostalgiou a až do chvíle, kým nezastali pred domovom Hlavy Spoločenstva, neprehovoril. „Čakal som, že to tu bude menšie,“ vzdychol si pri pohľade na rozľahlé sídlo.

Mija si ešte dobre pamätala svoje pocity, keď videla Metojov dom a pomyslela si, že je veľký ako hotel. Dom Henricha Arabesa nazývaný Perla pripomínal skôr zámok s množstvom malých vežičiek, zdobených vysokých okien so sklenou oblúkovitou bránou, za ktorou sa rozprestierala veľkolepá záhrada. Pred budovou bolo veľké obdĺžnikové jazero s dvoma mostmi zarastenými modrými kvetmi. Po bokoch sa rozliehal veľký park s množstvom kvetov a malý labyrint. Na odvrátenej strane budovy bol prístavaný krytý bazén, amfiteáter na súkromné súboje, skleníky, knižnica.

„Nevedela som, že budeme bývať na území, ktoré je také veľké ako celá Lubietová!“ ohromene zvolala Mija.

„Neboj sa, nebude tu s nami toľko veľa ľudí. Henrich sa o to postaral. Nechcel, aby si bola na očiach vyzvedačov, čo by nám nedali pokoj.“

„Neexistujú aj Schwarzove zmenšovacie priestory?“ nadhodila s nádejou.

Miseag a Ivan sa len zasmiali.

Na mramorových schodoch vedúcich dovnútra domu už čakal Henrich. A nebol sám. Vedľa neho v hodvábnych úzkych šatách stála jedna z najkrajších žien, akú kedy Mija videla. Kútikom oka si všimla Miseagov

skúmavý pohľad, ktorý sa pristavil na jej krátkych šatách odhaľujúcich dlhé, štíhle nohy. Pichla ju taká žiarlivosť, že sa ani neodvážila pozrieť na Ivanovu reakciu.

Predstavila sa ako Dida. Podľa tónu, akým to vyslovila, Mija pochopila, že jej meno by mala poznať. Nedokázala si však spomenúť, kde ho už počula, a tak sa len zdvorilo usmiala.

„Je to moja priateľka,“ dodal Henrich a objal ju okolo pása. „Pozval som ju na večeru, aby ste sa zoznámili.“

Mija kútikom oka spozorovala vo vysokej tráve pohyb drobných tvorov. Okamžite spoznala odstávajúce uši a veľké oči. Trpaslíci natáhovali hlavy, aby lepšie dovideli na Henrichových hostí.

Ten sa usmial na Joachima a podal mu ruku: „Vitaj, pán Záhradníkovec. Nečakal som, že ťa Metoj ku mne pustí.“

„Ani ja som si to nemyslel. Starešina zostanú teraz celkom sám, ale som rád, že som tu. Veľmi dlho som vás už nevidel. Henrich, vyzeráte úplne inak ako kedysi,“ zaškriekal na veľké prekvapenie svojho okolia.

Srdečne sa usmial: „Kamarát môj, veď je to už veľa rokov, čo som ti naschvál rozkopával záhradu.“

„Veru,“ povzdychol si Joachim. „To ste vôbec nemuseli robiť.“

„Ako je toto možné?“ zvolala Mija prekvapene. „Prečo hovoríš, keď ti nepoložil nijakú otázku?“

„To bol môj príkaz,“ zasmial sa Henrich. „Ešte keď sme žili pod jednou strechou prikázal som mu nedodržiavať pravidlo o trpasličom mlčaní.“

„Prečo mi toto nenapadlo?“ zamrmlala sama pre seba.

Ivan požiadal Joachima, aby aj pred ním rozprával o všetkom, čo má na srdci. Dediči sa hneď pridali. Henrich zatiaľ poslal Joachima k ostatným trpaslíkom a určil mu postavenie Hlavného Záhradníkovca Perly.

„Ďakujem,“ poklonil sa nadšený trpaslík a s kuframi odcupital za ostatnými záhradníkmi.

„Poďte, nestojte tu,“ volala ich Dida. „Určite ste hladní ako vlci. Vnútri vás čaká výborná večera.“

Miseag, urob mi láskavosť. Prestaň na ňu zízať! Mijin podráždený tón bol zreteľný, aj keď mu to povedala telepaticky.

Nezízam. Len sa pozerám! bránil sa uškŕňajúc.

Spolu vošli dnu cez široké dvere strážené dvoma mužmi s dlhými kabátmi prehodenými cez plece. Keď uvideli prichádzať čarodejníckeho vodcu v spoločnosti Mariotových dedičov, ani okom nemihli. Bola to vítaná zmena. V klane na nich takmer všetci hľadeli s výrazom nevôle a strachu. Cestou sa presvedčili, že každý strážca v dome sa dokáže ovládať. Svojím postojom sa viac podobali na nehybné sochy.

Kým sa dostali do jedálne, museli vyjsť po dlhom belasom točitom schodisku na druhé poschodie, prejsť cez chodbu, na ktorej stenách viseli obrazy bývalých Hláv Spoločenstva, a napokon prekročiť prah modrastých dverí, ktoré sa automaticky otvorili. Celý dom osvetlovali svetlá zo stropu, ale v jedálni visel široký sklenený luster s farebnými sviečkami ladenými do modrastej farby.

„Nevaroval si ma, že budeme bývať v zámku,“ nadhodila Mija, keď sa usádzala vedľa Didy. Oproti nej sedel Miseag s Ivanom a Henrich si sadol za vrch dlhého precízne vyrezávaného stola.

„Keby Hlava Spoločenstva žila v chatrči, nevyzeralo by to veľmi štýlovo,“ vysvetlil. „Navyše, do Polisu často chodievajú významné návštevy, ktoré treba niekde ubytovať. Tento dom je na to ako stvorený. Volajú ho Perla.“

Zatlieskal a vzápätí sa na ich stoloch objavili taniere s predjedlom.

„Dušička, nemusíš sa báť,“ upokojovala ju Dida. „Kým tu budeš ty, nijaké návštevy ťa otravovať nebudú. Henrich sa o to postaral. Dokonca prepustil aj hromadu pracovníkov, aby tu nikto nesledil a nedonášal na teba novinám. Dokážu byť veľmi...“ Henrich sa nepokojne pohmýril a Dida zarazene stíchla, napokon však ticho dokončila: „otravní.“

„Kvôli nám si vyhodil pracovníkov?“ opýtala sa Mija.

„Nie, našiel som im iné uplatnenie. Je to najlepšie riešenie. Čím menej ľudí tu bude, tým lepšie.“

Pocítila také výčitky svedomia, že ihneď stratila chuť do jedla.

„Kde je Uršuga?“ opýtala sa po chvíli Dida. „Prečo nám nepriniesla jedlo? Vždy sa s nami tak príjemne porozprávala.“

„Rozhodla sa zostať v kuchyni,“ odvetil Henrich akoby mimochodom.

„No prečo?“ nechápala. Henrich na ňu vrhol veľavýznamný pohľad.

„Snaží sa vyhnúť Mariotovým dedičom,“ vysvetlil jej Miseag s úškrnom.

„Nie je ani prvá, ani posledná,“ povzdychla si Mija.

„Ó, z toho si nič nerob, dušička,“ zvolala Dida a pohladkala ju po líci. Mija mala sto chutí odstrčiť jej ruku. „Trebá si na to zvyknúť, každý si so sebou nesie svoj údel. Musíš brať život taký, aký je.“

„Ehm... ďakujem,“ vysúkala zo seba a premýšľala, či si Dida uvedomuje, ako hlúpo jej slová znejú. Všimla si, že dokonca aj Ivan sa uškŕňa.

V jedálni nastalo dlhé ticho, ktoré iba na okamih prerušilo Henrichovo zatlieskanie. Potom sa na stole zjavila horúca krepacia polievka a všetci sa do nej mlčky pustili.

Predmet A! pripomenul jej v mysli Miseagov hlas.

Mija naň dovtedy ani nepomyslela. Otočila sa k Henrichovi a pokúsila sa o uvoľnený tón, keď sa spýtala: „Tiež tu máte Metojov zvyk nerozprávať sa počas jedla?“

Zasmial sa: „Toto pravidlo som neznášal.“

„A asi nebolo jediné...“ nadhodila.

„Nie, to nebolo. No nerád by som o tom hovoril, myslím, že my obaja vieme, aké je to vyrastať v Metojovom dome.“

„Tak čo keby si nám niečo porozprával o mojom otcovi?“ Ivan k nej prekvapene zodvihol zrak. „Teda o Mariotovi?“ dodala rýchlo. „Kedy ste sa spoznali?“

Henrich najprv dojedol svoj hlt a servítkou si utrel ústa. „Metoj aj mnohí ďalší si myslia, že až v Polise. Vraj sme sa navzájom vyhladali, pretože obaja sme mali rovnakú povesť talentovaných čarodejníkov. Poznali sme sa už omnoho skôr, len sme sa s tým nikomu nepriznali.“

„Neviem, či by si mal o tomto rozprávať,“ prerušila ho Dida s úsmevom, no na jej tvári bolo vidieť, že jej táto téma nerobí radosť. „Nie je múdre spomínať na vaše priateľstvo, keď ste teraz na opačných stranách barikády... keby to niekto počul...“

„Ale no tak, prečo nie?“ opýtala sa Mija nevinne. „Ak je to pravda, prečo by to mal tajiť pred svojimi blízkymi? Berte život taký, aký je!“

Miseag sa uškrnul.

Henrich na to nereagoval, pokojne pokračoval vo svojom rozprávaní: „Prvýkrát sme sa stretli v Časovom poli. Zostal som tam aj po vyučovaní, skryl som sa v knižnici. Plánoval som tam zostať až do konca vyučovania Hornej Vsi, lebo Metoj mi dal úlohu, ktorú by som v normálnom čase nestihol vypracovať. Zrazu som pred jednou učebňou počul krik a neodolal som zvedavosti. Stál tam vysoký, vychudnutý chlapec, o dva roky mladší ako ja a pred ním sa týčili dve plecnaté chlapčiská. Boli od neho o niekoľko rokov starší a omnoho silnejší. Marioto nebol v tom čase obľúbený – Mursovcí boli boháči, tak trochu namyslení, a to bolo trňom v oku celého klanu. Chlapci sa do Mariota navážali pre jeho pôvod a on sa nebránil. Povedal by som, že to nebolo po prvýkrát, čo im čelil. Neskôr sa naučil apaticky znášať ich útoky. Strčili doňho, a keď nereagoval, zasmiali sa a urobili to znova. Ešte dnes sa pamätám na ten nenávistný výraz v jeho tvári, keď spadol na zem. Bol mrazivý. Nemohol som sa na to nečinne dívať. Tí dvaja hlupáci nevedeli, odkiaľ prišli zaklínadlá, ktoré ich zrazili k zemi, ale patrične ich vystrašili. Mariota nechali ležať na zemi a ušli do svojich tried.“

„Je celkom ťažké predstaviť si, že Mariota niekto šikanuje...“ nadhodil Ivan a svoje slová adresoval predovšetkým Miji.

„Marioto možno nebol veľmi výrečný,“ pokračoval Henrich, „ale mal rozum. Pochopil, že pomoc prišla z knižnice. Vykašlal sa na zvonenie a vyhladal ma. V tom čase bol medzi nami veľký rozdiel, nielen vekový. Bol som ovplyvnený Metojovou tvrdou výchovou, bol som budúcim starešinom. Musel som byť pribojný a nemohol som prejaviť strach. Tornax bol zakríknutý a stratený. Vynikal len svojou výškou a inteligenciou. Bol mi ako mladší brat, o ktorého sa treba starať.“

„Koľko ste mali vtedy rokov?“ chcela vedieť Mija.

„Marioto mal sedem rokov, ja deväť. Stretávali sme sa vždy, keď sme potrebovali vypadnúť z domu, oddýchnuť si. Jeden od druhého sme sa učili – ja som ho učil nebáť sa, on mňa učil mágiu. Keď som sa dozvedel, že naše klany sa delia o Komoru, povedal som to aj Mariotovi. Vyhlásil, že naše priateľstvo raz úplne spojí Lubietovú a Hornú Ves.“

„A kde ste sa stretávali? Ved' ste boli každý z iného klanu,“ vyzvedal Miseag.

„Najprv v lesoch. Neskôr sme si vytvorili priechod. Z Metojovho a Mursovho domu do Časového poľa. Boli to prvé spojovacie dvere, ktoré sme vytvorili, a to miesto dodnes ešte nikto nenašiel.“

„Tým si nemôžeš byť istý,“ uškrnula sa Mija. „Metoj vo svojom dome všetko vypátra.“

Pokrútil hlavou: „Našu skrýšu neobjavil. Keď sme odchádzali z klanov sem do Polisu, povedali sme si, že po sebe musíme niečo zanechať. Do skrýše sme skryli stovky vajčiek poletušiek, ktoré sa tam podľa mojich informácií dodnes roja a nik nedokáže prísť na to, kde sú ich hniezda.“

Miseag sa zasmial: „Pani Okruhlicová vždy hovorievala, že je to určite Mariotovo dielo.“

„No vlastne to bol jeho nápad. Ja som chcel nad amfiteátrom vyčarovať erb, ktorý sme si vytvorili. Marioto ten nápad zamietol, zdalo sa mu to priveľmi nudné.“

„Aký erb?“ opýtala sa Mija.

„Spojené ruky – jedna predstavovala Ľubietovú, druhá Hornú Ves. Ten erb sme kreslili všade.“

Srdce jej začalo divoko tlčať. „Aj na tie spojovacie dvere?“

Zamračil sa: „Áno, prečo sa pýtaš?“

Pokrčila plecami. Uvedomovala si, že to nevyznieva presvedčivo, ale nič duchapľnejšie jej nenapadlo. „Tie dvere si radšej mal zničiť,“ dodala. „To by bol škandál, keby sa ľudia dozvedeli, že si pôvodcom takých nepríjemností v Časovom poli.“

„Dom Mursovcov vyhorel, keď zahynuli Mariotovi rodičia. Zostali už len ľubietovské dvere a tie nezničím. Je to spomienka. Toto nie je jediná neplecha, ktorú sme spolu spáchali. Nerád to priznávam, ale Marioto ma neskôr vo všetkom predbehol – v mágii, aj ako bojovník, v aréne som nemal šancu proti jeho Antiochovi. Vystupoval sebavedomejšie ako ja, dievčatá oňho javili väčší záujem ako o mňa, hoci som bol starší. A hlavne vymýšľal záškodnícke plány. Tí dvaja chlapci, ktorí ho kedysi zhodili na zem, si veľa vytrpeli, kým usúdil, že už majú dosť.“

„Taká je povaha Mursovcov,“ dodala Mija a Miseagovi venovala veľavýznamný pohľad.

„A...“ začal Miseag, no v tej chvíli ho telepaticky prerušila: *Viem, kde sú tie dvere. Nevypytuj sa, bude to nápadné.* „... čo vy, Dida?“ dokončil, no z jeho tónu bolo cítiť, že pôvodne mal na jazyku inú otázku. „Nakrúcate teraz nejaký film?“

Herečka si jeho zaváhanie vysvetlila ako nervozitu, na ktorú zrejme vo svojej prítomnosti bola zvyknutá. „Takmer by som bola zabudla! Ešte, že si to pripomenul. Rada by som vás všetkých pozvala na premiéru svojho nového filmu. Môže to byť vaša prvá spoločenská udalosť v Polise. Bude to veľkolepé!“

„Neviem...“ zaváhal Ivan. Mija vedela, že nepatrí medzi tých, čo sa v spoločenských udalostiach vyžívajú. Aj Miseagov znechutený výraz hovoril za všetko.

Dida bola neoblomná, navyše vedela zvoliť tie správne slová a správne zaklipkať očami, aby sa napokon všetci podvolili a svoju účasť jej prisľúbili. Mija si nedokázala pomôcť, Henrichova priateľka sa jej jednoducho nepáčila.

Izby, kde ich ubytovali, pôsobili skôr ako apartmány –každý mal vlastnú spálňu, kúpeľňu, terasu a obývačku. Miseagove izby boli oproti Mijiným, Ivan si vybral apartmán na nižšom poschodí, lebo výšky veľmi neobluboval.

Po večeri sa Dida s nimi rozlúčila. Henrich im potom ukázal celý dom a poprial dobrú noc. Mija netrpezlivo čakala na okamih, keď bude môcť ísť za Miseagom a vysvetliť mu, kde sú spojovacie dvere, ktoré by im mohli pomôcť nájsť odpoveď na otázku, ako Kniha odpovedí funguje. Jej strýko sa však vrátil do izby, oprel sa o zárubňu a sledoval, ako si Mija vybaluje batožinu.

„Pošlem niekoho, aby ti s tým pomohol,“ navrhol jej.

„To zvládnem aj sama, ďakujem.“

Chvíľu len stál a mlčal. „Dida sa ti veľmi nepáči, pravda?“ opýtal sa napokon.

Otočila sa a pozrela sa mu do tváre. Zdalo sa, že ho to trápi. „Prečo si to myslíš?“ opýtala sa, akoby to bol čistý nezmysel.

„Keď ťa pohladkala po líci, podľa tvojho výrazu tváre by si jej najradšej tú ruku bola odtrhla.“

Začervenala sa: „Niečo také by som nikdy neurobila.“

„Didinou slabosťou je, že niekedy najprv rozpráva a až potom premýšľa. No nie je zlá. Dúfam, že si ju oblúbiš.“

Tričká, ktoré mala v náručí, uložila do skrine a vzala z kufra ďalšiu kôpku. Až potom sa odhodlala priznať: „Nemám na to nijaký rozumný dôvod. Ide len o to, že Adrianu mám radšej.“

Tvár mu zväžnela: „Hovoríš to z nejakého konkrétneho dôvodu?“

„Nuž, viem, že ste kedysi boli spolu.“

Henrich vošiel dnu a sadol si do mäkkého hojdacieho kresla vedľa Mijinej skrine. „Ten vzťah je už minulosť, nemá zmysel porovnávať Adriu s Didou. Nemajú nič spoločné. Adriana si zariadila svoj život tak ako chcela, bezo mňa, nuž urobil som to aj ja. Bola to detská láska, dnes už pre nás nič neznamená.“

Mija sa nemohla zbaviť pocitu, že Adriany by sa toto Henrichovo vyhlásenie dotklo, ale rozhodla sa nekomentovať to. Povedala si, že sa nebude pliesť do ich vzťahov. „Pokúsím sa mať Didu rada, dobre? Len nech mi už nehovorí dušička.“ Na tvári sa jej zjavil silený úsmev.

„Ďakujem. Budem rád, keď sa spriatelíte. Predpokladám, že s Adrianou ste priateľky, pravda?“

„To áno,“ prikývla a neodolala pokušeniu dodať: „Nemá okolo seba veľa ľudí – okrem mňa a chudáka Karola nemá vlastne nijakých naozajstných priateľov.“

„Chudáka?“ pobavene zopakoval.

Mija ľahostajne pokrčila plecami: „Má Adriu veľmi rád, ona však oňho nikdy nestála. Má to s ňou ťažké, chudáčik.“

V izbe sa rozhostilo zvláštne ticho. Mija ďalej vybalovala svoje oblečenie a na strýka sa pozerala len po očku. „Mali by sme už ísť spať,“ povedal napokon a vstal. „Ešte stále vyzeráš vyčerpane. Vybaliť sa môžeš aj zajtra, teraz sa choď rýchlo vyspať.“

„Idem, idem. Dobrú noc.“

„Dobrú noc,“ zaprial jej a pomalými krokmi vychádzal z izby. Vo dverách sa však zvrtol.

„Rád by som ťa požiadal o láskavosť,“ začal.

Nadvihla obočie.

„Metoj Adrianu vyhodil z práce. Pohádali sa po tom, ako vás uniesli. Ponúkol som jej lepšiu prácu tu v Polise. Ani napriek tomu nechce odísť z klanu.“

„Mám ju presvedčiť, aby sem prišla?“ hádala.

„Bol by som ti vďačný. Nechtiac som jej veľmi skomplikoval život.“

Usmiala sa, v duchu bola so sebou veľmi spokojná. *Len kde zostal ten môj záväzok nemiešať sa im do životov?* pýtala sa samej seba.

„A pred Didou to prosím nespomínaj. Je veľmi žiarlivá, hoci jej na to nedávam nijaké dôvody. To ona mi zohnala za sekretárku starú Valiku. Má jediné šťastie – varí chutné čaje a je mi ľúto vyhodiť ju.“

Zasmiala sa: „Dobre, skúsím sa s Adriou hneď zajtra porozprávať. Potrebovala by som odísť do Lubietovej. Vieš, chcela by som sa rozlúčiť aj s Annou, dnes som to nestihla.“

„Tibor ťa odvezie kamkoľvek mu povieš. Bude tvojím osobným ochrancom. Viem, že ťa už netreba chrániť pred Mariotom, ale človek nikdy nevie. Nemala by si sa na verejnosti sama pohybovať.“

„To je v poriadku, keď som si dokázala zvyknúť na Simona, zvyknem si aj na tohto pána. A mohol by so mnou ísť aj Miseag?“

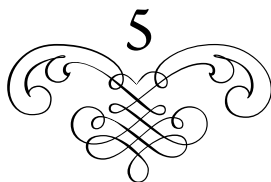
„Prečo?“ nechápal. Tváril sa podozrievavo.

„Spomínal, že pred odchodom ešte chcel vidieť Kalima, ale my sme sa ponáhľali do Polisu a nestihol to,“ zaklamala a bála sa, že Henrichove teľepatické schopnosti jej lož odhalili.

Ak to aj tak bolo, nedal to najavo. „Pokojne choďte. Vezmite si aj amulety. V Polise ich môžu nosiť aj neplnoletí a vy dvaja máte ešte stále výnimku platiacu aj v klane. Snažte sa byť nenápadní. Verejnosť ešte nemusí vedieť, že budete žiť v mojom dome. Ivan s vami asi nepôjde, má stretnutie v novej práci.“

„Áno, viem...“ A v duchu dodala: *Našťastie.*

Ešte raz si zaželali dobrú noc. Počkala, kým dupot Henrichových krokov zanikne v diaľke, potom potichu vyšla na chodbu a pootvorila dvere na Miseagovej izbe. „Priprav sa, zajtra sa dozvieme, ako predmet A funguje!“ oznámila mu.

Jednoduché a zložité

„Blýska sa nám na lepšie časy.“

Mija vstávala z postele s nepríjemnou bolesťou v žalúdku, ale tentoraz sa ňou nenechala vyvieť z miery. Zlá predtucha už nebola ničím novým – odkedy opustili Magrad, nedokázala sa jej zbaviť. Snažila sa ju varovať pred Grigoriasom? No čo ak Marioto dodrží svoj sľub a ochráni ju pred ním? Znamenalo by to, že ju predtucha varuje pred iným nebezpečenstvom. No pred akým?

Tieto otázky dočasne zahodila za hlavu a svoje myšlienky sa rozhodla venovať jedinému cieľu – ceste do Ľubietovej.

Miseag ju už netrpezlivo čakal v jedálni. Pohľad, ktorý na ňu uprel vo chvíli, keď vošla dnu s raňajkami, už dobre poznala. Takto na ňu zazeral vždy, keď sa stalo niečo nedobré a ona v tom mala prsty.

„Prečo sa mračíš?“ opýtala sa.

„Ráno som sa rozprával s Henrichom,“ nespokojne jej oznámil. Sadla si oproti nemu a pomaly začala chlipkať horúce kakao. „Prišiel za mnou, aby sa dozvedel to, na čo sa nechcel pýtať teba.“

„Napríklad?“

„Najprv chcel vedieť, či sú tie Perníkové výmysly o nás dvoch pravdivé. Kalenčáková mu o nich povedala a jeho to vraj dosť znepokojilo.“

„A čo si mu na to odpovedal?“ opýtala sa znepokojene.

Zamračene sa na ňu pozrel: „Čo by som mu mal povedať? Pravdu. Vysvetlil som mu, že som nemal na výber a musel som ťa pobožkať.“

„Chudáčik, dúfam, že ťa poľutoval,“ zamrmlala a hlasno si odchlipla z kaka.

Uškrnul sa: „Nie, vyzvedal ďalej. Chcel vedieť o všetkom, čo sa stalo v Maettregii aj v Magrade. Potešil som ho informáciou o Mariotovom slube, že ešte aspoň na rok odloží útok na Spoločenstvo. Henrich hovoril, že tým sa veľa vecí mení. Potom som mu prerozprával verziu bez Galeya a Knihy, ale mám pocit, že mi neverí. Špeciálne sa vypytoval na Grigoriasa – tuší, že do Maettregie šiel aj za vlastnými záujmami, nielen kvôli Mariotovi. A vieš, čo ešte chcel vedieť?“

Pokrútila hlavou.

„Či náhodou nie si v ohrození. Či náhodou Grigorias nejde po tebe a tvojich magiolách...“

Zbledla: „Dúfam, že si mu nepovedal...“

„Klamal som, môžeš byť pokojná. Klamal som Hlave Spoločenstva a človeku, ktorý mi dal strechu nad hlavou a umožnil študovať na jednej z najlepších škôl. Čo mi, samozrejme, nezabudol pripomenúť, keď sa ešte raz uistoval, či som mu povedal všetko.“

„Ďakujem...“ zašepkala.

„Je to riadna sprostosť. Zbytočne sa ohrozuješ. O Knihe mu povedať nemôžem, ale ty o Grigoriasových vyhrádkach áno. Postaral by sa o tvoju bezpečnosť!“

„Miseag, už sme sa o tom rozprávali. Obaja máme svoje tajomstvá a obaja pre ne musíme klamať. Je to jednoduché.“

„No moje dôvody sú na rozdiel od tvojich rozumné,“ namietol podráždene.

„Aj tie moje,“ tvrdila a viac sa k tej téme nevrátili.

Hoci Miseag vôbec nebol nadšený, Mija trvala na tom, aby najskôr navštívili Annu. Našli ju v jej schátranej chatrči a na ich veľkú radosť bez spoločnosti duchov. Sedela v tej istej zapáchajúcej izbe ako pri ich prvej návšteve. Rovnaký neporiadok, chlad a nepríjemná tma. Len Anna

bola ešte zničenejšia a zhrbenejšia, oči bez viečok upierala pred seba.

„Len podte dnu,“ zachrapčala ešte skôr, ako otvorili vstupné dvere do korán.

Bez slova ju poslúchli a sadli si oproti nej. Miju pri pohľade na ňu premo hla lútosť. „Ako môžete bývať v takejto diere, keď váš syn žije v zámku?“ nechápala a v hlase neskrývala pohoršenie.

„Je to moja voľba. Som veštkyňa. Duchovia by nikdy nevstúpili do prostredia, v akom žiješ s mojím synom. Majú iné nároky.“

Mija sa znechutene rozhládla po špinavej, starej kuchyni: „Radšej to nenazývajte nárokmi...“

Rozhostilo sa medzi nimi ticho. Po prvej minúte sa Miseag pohmýril. Po druhej si Mija vyložila ruky na stôl a klopkala nimi. Minúty pomaly plynuli a oni len čakali, kto prvý sa odváži prerušiť mlčanie.

„Tá veštba, ktorú ste vyslovili, sa naplnila,“ poznamenala Mija a cítila sa hlúpo, pretože to isté oznámila Anne už v Magrade, keď ju priviedla Timea Perníková.

„Možno. No to ešte nič neznamená, toto je len začiatok.“ Aj vtedy jej povedala to isté.

„Takže ste klamali. Veštba bola pravdivá,“ dodal Miseag, ale Anna necítila potrebu potvrdiť to, čo bolo zrejmé.

„A ja som zlyhala...“ zašepkala Mija.

Miseag na ňu vrhol nesúhlasný pohľad. Opäť nastalo ticho. Mija dúfala, že Anna ešte niečo povie, čosi, čo by im pomohlo, ale starena sa ani nepohla.

Miseag si podupkával nohou a upieral netrpezlivý pohľad na dvere, akoby ich chcel očami k sebe privolať.

„Nechcete nám niečo povedať?“ skúsila napokon Mija priamo. „S Ludom mieru ste mali pravdu...“

„Dlhujem ti už len jednu veštbu a ten čas ešte neprišiel... Teraz ti nemám čo povedať.“

„Aha,“ vzdychla si. Miseag okamžite vstal zo stoličky.

„Ešte prídem... pozrieť sa, ako sa máte,“ sľúbila a vstala. „Dovidenia...“ začervenala sa. Taký pozdrav sa naozaj nehodil pri rozlúčke so slepou ženou.

„Nezabudni na svoj sľub, Mija,“ náhle zachrapčala jej stará mama.

Otočila sa: „Aký sľub?“

„Ten, ktorý si dala Miseagovej matke. Nezabúdaj naň.“

Miseag sa zarazil: „Sľub? O ničom neviem.“

„Nebojte sa,“ ubezpečila ju Mija, „nezabúdam naň.“

Veštkyňa k nej otočila svoju zničenú tvár: „Ak je to tak, potom nevieš, k čomu si sa zaviazala.“

„Nerozumiem...“

„Zistíš to... ale neskôr. Čoskoro pochopíš, na čo ste naozaj predurčení.“

Odvrátila tvár a opäť uprela svoje slepé oči pred seba. Ich rozhovor sa skončil.

Rozlúčili sa a vyšli na chodbu, šťastní, že sa môžu nadýchnuť čerstvého vzduchu. Mija videla v tme horšie ako Miseag. Nešťastne zakopla do stojana s dáždnikom a farebnými papiermi stočenými do rúrky. Rozkotoúlali sa po celej chodbičke.

Miseag jej pomohol pozbierať ich.

„Na čo je jej toľko papierov a dáždnik? Požičiava ho duchom, keď prší?“ hundrala Mija.

Rýchlo ich uložili do stojana a vyšli do horúceho júnového dňa. Mija sa zhlboka nadýchla čerstvého vzduchu, no hneď ako sa za nimi zatvorili dvere chatrče, Miseag sa jej opýtal: „Aký sľub si dala mojej mame?“

Mija sa pozrela za Miseagov chrbát, kde stálo MaGi a pred ním ich osobný strážca. Bol zaujatý okolitou prírodou, ich rozhovor si nevšímal. „Nechcela som ti to zatajovať, len som nemala čas porozprávať ti o tom. Musela som jej sľúbiť, že na teba dám pozor, že sa o teba postarám. To je všetko. Žiadala ma o to predtým, ako sa postavila proti Grigoriasovým mužom...“

Prikývol, ale nepovedal ani slovo. Mlčky vykročil k autu a otvoril jej dvere. Predtým ako nasadla, pozrela sa mu do tváre, ale on odvrátil zrak. Vytušila, že ešte neprišla tá správna chvíľa, aby mu prezradila, že Galei musela sľúbiť aj to, že sa postará o Knihu odpovedí.

Mija potom pár slovami opísala Tiborovi cestu do Adrianinho domu. Miseag sa tváril nesúhlasne. S touto návštevou nerátal.

„Pôjdem tam sama. Nebudem dlho, len ju chcem o čosi požiadať,“ ubezpečovala ho.

„A to sa nedá vybaviť až po tom, keď vybavíme našu záležitosť?“

„Nie,“ prsto odvetila a zvyšok cesty statočne odolávala jeho zamračnému pohľadu.

Adriana Kalenčáková ju už čakala. Srdečne ju privítala, akoby boli kamarátky, ktoré sa odčera nevideli. Potom ju zaviedla do záhrady a ponúkla pohárom kofoly. Mija bola rada, že sa jej nepýtala na to, čo s Miseagom zažili, nepýtala sa na udalosti v Magrade ani v Maettregii.

„Henrich bol od začiatku presvedčený, že sa vrátiš a odmietneš Mariotovu ponuku zostať. Ja som sa však bála, že ťa presvedčí. Situácia v klane nebola dobrá, takmer ťa vyhnali. Navyše Marioto bol vždy veľmi presvedčivý. Určite to nebolo ľahké rozhodnutie, hlavne keď si sa dozvedela o všetkých tých klamstvách, ktorými vás Spoločenstvo krmí.“

„Nebolo to ťažké,“ ticho priznala. „Zabil moju mamu.“

Adrianu to zaskočilo: „Priznal to?“

„Nepoprel.“

„Och...“ odpila si z kofoly. Ruka, v ktorej držala pohár, sa jej zatriasla. „Neverila som tomu. Myslela som, že to Grigorias. Ťažko uveriť, že dvaja ľudia, ktorí sa mali tak radi...“ nepokračovala ďalej.

„Tiež som si priala, aby to poprel. Veľmi som si to priala,“ povzdychla si. „Chcela som mať rodičov, ktorí sa ľúbili. Chcela som mať pocit, že som na svet neprišla len vďaka hlúpej stávke.“

Adriana len stroho prikývla: „Možno Marioto nie je taký zlý, ako ho vykresľujú, ale rozhodne to nie je dobrý človek.“

Čakám! ozvalo sa v Mijinej myslí. Miseagov hlas bol podráždený.

Mija sa pohmýrila. „Chcela by som vás o niečo požiadať...“ váhavo začala.

„Tykaj mi, Mija. Už nie som tvoja profesorka, môžeme si tykať.“

„Tak by som ťa chcela o niečo požiadať,“ opravila sa s úsmevom. „Pod so mnou do Polisu. Viem, že ťa Metoj vyhodil z Úradu. Henrich ti dá prácu a budeme sa môcť častejšie vídať.“

„Nie,“ vyhlásila bez najmenšieho zaváhania.

„Ale...“ pokúsila sa namietnuť, no Adriana jej nedala príležitosť.

„Mija, povedz mi, koľko mám podľa teba rokov?“ opýtala sa jej s navdihnutým obočím.

„Hm...“ zamyslela sa. Prezrela si jej peknú tvár, všimla si vrásky na jej opálenej pleti, smutné oči. „Tolko, ako moja mama, nie? Tridsaťpäť rokov?“

Usmiala sa. „Možno na to nevyzerám, ale nie – mám viac. Ženy v mojom veku vstávajú každé ráno z postele, aby svojim deťom pripravili deň. Trápia sa kvôli dospievajúcej dcére, ktorá začína randiť, synovi, ktorý chodí poza školu... Mija, ja takéto problémy nemám a nebudem ti tvrdiť, že mi to nie je ľúto. Vieš, čo robím každé ráno? Chvíľu sa pozerám do stropu a počúvam to otrasné ticho v dome, potom vstanem a všetky myšlienky venujem svojej práci. Ľubietovej som obetovala svoju mladosť, dala som jej všetku energiu, ktorú iné ženy delia medzi svojho muža a deti. Nepotrebujem, aby mi za to niekto ďakoval, nerobila som to preto,“ pohľadom ukázala na plot, za ktorým sa rozprestieral jej klan. „Len Ľubietovú môžem nazývať svojím dieťaťom. Nemusia mi platiť, nemusia ma podporovať, no aj tak sa o ňu neprestanem starať. Matka by svoje deti nemala opustiť, ak na to nemá vážny dôvod, nie?“

Mija chvíľu nevedela, čo má povedať. V mysli sa jej zjavil obraz Henricha po boku Didy. Musela sa premáhať, aby sa jej pri tej predstave neskričila tvár. O čo radšej by v Perle videla Adrianu! „No čo ak ťa aj ja potrebujem?“ skúsila.

Čakám! pripomínal jej Miseag.

Tak čakaj! odvrkla.

„Mija, dnes ti už nič nehrozí. Nemusíme ťa skrývať pred Mariotom a najväčšia hrozba, ktorá ťa v Polise čaká, je Henrichova poriadkumilovnosť, prípadne záujem médií, ale s tým by som ti nepomohla, slečna Dida má určite viac skúseností. No, pozri sa na seba... Ty ma už nepotrebuješ. Poradíš si sama, tak ako si si poradila v Maettregii aj v Magrade. Matkou ti nemôžem byť a tvoji najlepší priatelia budú s tebou v Polise. Tu sa aspoň budem cítiť užitočná a v bezpečí pred životom, ktorý mi unikol. No kedykoľvek budeš niečo potrebovať, budem tu. Na tom sa nič nezmení.“

„Viem,“ smutne vzdychla a oprela sa o sedadlo. „No tak ľahko sa ma nezbavíš! Vždy keď prídem do Lubietovej, navštívim ťa.“

Usmiala sa: „V to dúfam.“

Mija sa pozrela na hodinky: „Asi by som mala ísť, Miseag je už od netrpezlivosti celý bez seba.“

„Čo sa týka Perníkových vyhlásení na súde o vás dvoch...“ nadhodila Adria.

„Boli to hlúposti,“ dokončila Mija. „Miseag ma potreboval nahnevať, a tak urobil to jediné, čo mu v tej chvíli napadlo. Nič viac v tom nehľadajte.“

„Keby to tak nebolo, Mija, bol by to problém pre vás oboch. Dobre si premyslite, či vám to za to stojí. Vždy je lepšie vyhýbať sa komplikovaným možnostiam. Mali by ste si dobre premyslieť, či ste ochotní zaplatiť tú cenu, ktorú si to bude vyžadovať.“

„Netuším, o čom hovoríš...“

Adriana už otvárala ústa, aby jej to vysvetlila, ale Mija ju kývnutím ruky zastavila: „A prosím, ani mi to nevysvetľuj. Ja a Miseag sme síce konečne zakopali vojnovú sekeru, ale to je všetko. Zabudni na Perníkove reči.“

„V poriadku,“ súhlasila. „Túto tému teda uzavrieme. Dočasne. A čo sa týka toho, čo som ti povedala o sebe, zostane to medzi nami, dobre? Nehovor to prosím nikomu, hlavne nie Henrichovi.“

„Vy dvaja...“

„To je už dávno uzavretá téma.“

Keď vyšla pred dom a rozlúčila sa s Adrianou, stačil jej jediný pohľad na Miseaga, aby vedela, že zúri. „Chápem,“ prikyvoval. „Toto je pomsta, však? Za všetko, čo som ti kedy urobil.“

„Nerozčuľuj sa. Nezdržala som sa až tak dlho,“ snažila sa tváriť nevinne.

„Mursovci majú pomstychtivosť v krvi, pravda?“

Pobavene sa zasmiala.

„Nastupuj!“ zvolal netrpezlivo. Keď za ňou zabuchol dvere, počula, ako si čosi nespokojne zahundral. Keď si sadol k nej a ona sa zatvárala nanajvyšš kajúcne, svaly na tvári sa mu trochu uvoľnili. Takmer sa usmial.

„Bosorka,“ zamrmlal.

Mija to nekomentovala. Tibora už navigovala priamo do Metojovho domu.

Vopred si vymysleli výhovorku o stratenej fotografii v jej starej izbe, keby bol Metoj náhodou doma, ale nemuseli ju použiť. Dom bol prázdny.

„Kam teraz?“ opýtal sa Miseag, keď vošli dnu.

„Povala,“ odvetila a on okamžite vykročil ku schodisku.

Odkášľala si. No musela zakašľať ešte hlasnejšie, aby zastal a otočil sa k nej.

Veľavýznamne sa pozrela na jeho tenisky.

„To hádam nie! Veď tu už nebývaš!“ netrpezlivo namietal.

Založila si ruky vbok a čakala, kým sa nevyzujú. „Bosorka,“ mrmlal tak, aby ho počula, keď prikladal svoje tenisky k jej topánkam.

Až potom vyšli na povalu. Vzduch tam nebol o nič príjemnejší ako v Anninom dome, preto sa nezdržovali. Mija čarami privolala pokazené hodiny a otočila ich. Miseag si so záujmom prezrel erb.

„Marioto mal pravdu. Nakoniec sa kvôli nemu museli naše klany spojiť,“ skonštatoval po chvíli. Keď odstúpil, Mija zodvihla ruky pred seba. Srdce jej bilo ako opreteký.

Z končekov prstov vytryskli prvé prúdy magiol. *Henrich vstupuje dnu... Henrich Arabes Lubieta vstupuje dnu...* tá myšlienka zaplnila jej myseľ.

Chlapec s nakrátko ostrihanými plavými vlasmi stál pred pokazenými hodinami v zaprášenom kúte povaly. Popiskoval si neznámu melódiu. Mohol mať asi trinásť rokov, jeho modré oči však pôsobili staršie. Oblečený vo vlnenom svetri a tmavých nohaviciach pôsobil veľmi vážne. Len ľahkomyselný výraz jeho tváre svedčil o tom, že je ešte dieťa.

Priložil prsty na tú časť erbu, ktorá symbolizovala Lubietovú. „Trarajte se,“ zavolal a tmavá ruka Lubietovej s bielou rukou Hornej Vsi sa zhmotnili. Vzápätí sa v strede hodín zobrazila tenká čiara

a čarodejné ruky sa od seba oddelili. Každá akoby potiahla čiaru na svoju stranu. Za ňou sa už objavila miestnosť ponorená do hlbokej tmy.

„Henrich!“ ozvalo sa zvnútra tenkým chlapčenským hlasom.

Mijine ruky ochabli.

„Si v poriadku?“ pýtal sa Miseag.

Prikývla. Necítila únavu, no žalúdok jej tak silno skrúcalo, až sa bála, že o chvíľu opäť uvidí svoje raňajky. Prečo bola jej zlá predtucha taká silná práve vo chvíli, keď boli na najlepšej ceste dozvedieť sa pravdu o Knihe? Tak intenzívne ju nevarovala ani vtedy, keď ich chcel Grigorias zajať.

Miseag si všimol jej zaváhanie. Postavil sa pred hodiny a položil dľaň na erb. „Trarajte se,“ prikázal. Chvíľu trvalo, kým sa ruky oddelili. Ich tváre ožiarila zlatistá žiara tenkého pásiku, ktorý začali ruky erbu pomaly odťahovať.

Neodhalili však tmavú miestnosť. Keď sa hodinové dvere o centimeter odchýlili, začali sa z nich drať farebné, svetielkujúce tvory. Jedna poletuška za druhou vyletúvali von a mierili priamo na Miju a Miseaga.

„Te ognado!“ hlasno zvolal Miseag. Z jeho rúk vyletel veľký modrastý tieň a niekoľko z nich zahnal dnu. Ostatné panicky leteli von a poletovali okolo ich hláv.

„Te ognado! Te ognado!“ kričala Mija a zaháňala ich aj rukami.

„Použi magioly!“ kázal jej Miseag a *te ognadom* zahnal ďalšiu vlnu poletušiek.

Mija tak získala čas premyslieť si, čo urobí. Sústredila sa, zodvihla ruky ku stropu, medzi prstami si nahromadila zlatisté iskričky a rýchlo ich vypustila do vzduchu. Okamžite sa rozptýlili po celej povale a vošli aj do miestnosti v hodinách. Keď narazili na poletujúceho tvora, obkolesili ho ako v bubline, z ktorej nebolo úniku. Magiolové bublinky padli na zem a poletušky sa z nich márne pokúšali vyslobodiť.

S víťazoslávnym úsmevom sa otočila k Miseagovi: „Môže byť?“

„Nik by sa nestážoval, ak by sme sa ich nadobro zbavili,“ pripomenul jej.

„To nech ti ani nenapadne. Zabíjať ich veru nebudem!“

Uškrnul sa: „Myslel som si.“ Podal jej ruku: „Ideme?“

Vložila svoju ruku do jeho a počkala, kým vošiel dnu. Potom sa aj ona prepchala. Dvere sa za nimi hlasno zabuchli, až obaja od ľaku nadskočili.

Bublíny s poletuškami nevydávali dosť svetla, preto musel Miseag vyčariť svetelnú guľôčku. Vypustil ju k stropu a držiac Miju za ruku, rozhlíadal sa po miestnosti. Zdalo sa, že sa nachádzajú kdesi pod zemou. Nad nimi bol úzky dlhý otvor, ktorým zrejme vyletúvali dospelé poletušky, mladé by tak vysoko nevzlietli. Izba bola takmer prázdna a dosť veľká pre niekoľko stoviek hniezd s vajčkami, ktoré boli naukladané po celom obvode. Drevenú podlahu zafarbili poletujúce tvory, ktoré miestnosť obývali. Na stenách boli kedysi rozličné nápisy, farebné obrázky, ale poletušky ich takmer celkom zničili. Zostali po nich len dotrhané franforce a nezmyselné čiary premazané farbivom.

Od nepríjemného zápachu sa Miji točila hlava a bolesť v bruchu bola ešte silnejšia. Pustila Miseaga a nečakala, kým si všetko poobzerá. Zodvihla ruky pred seba a vzápätí zalapala po dychu. Mala pocit, akoby jej ktosi tlačil ostrý kameň do hlavy. Ešte nikdy nezažila takú mocnú predtuchu. Chce jej zabrániť v tom, aby odhalili tajomstvo fungovania Knihy?

Zaklipkala očami. Kniha bola jediný spôsob, ako mohli napraviť to, čo urobila v Magrade. Nemala o čom premýšľať. Z rúk vypustila magioly a v mysli mala jedinú myšlienku: *Henrich a Marioto... ako funguje Kniha odpovedí?*

Miestnosť sa rozjasnila. Steny boli tmavé a drevené, podlaha pokrytá čiernou dotrhanou dekou. V kúte sedel tmavovlasý chlapec. Na svoj vek bol privysoký a v širokých nohaviciach a voľnom tričku s nápisom Hoska-Noska pôsobil vyziabnuto. Pod nápisom bol zobrazený dlhovlasý panáčik s vyplazeným jazykom. Chlapec mal mimoriadne peknú tvár s ostrými rysmi a výraznými tmavými očami, ktorými okamžite zaujal pozornosť. Len uši mu odstávali o čosi viac, ako bolo bežné.

Na druhej strane podzemnej izby stál Henrich. Bol mladší ako ten Henrich, ktorý otváral dvere do ich skrýše, ale jeho oči boli rovnako vážne. Mladá tvár budúcej Hlavy Spoločenstva prezrádzala úžas.

Prechádzal pohľadom po stenách a pritom neveriacky krútil hlavou. „Ako si to tu objavil?“ pýtal sa chlapca opretého o stenu. Ten nebol ani trocha fascinovaný, na krásnej tvári mal zúfalstvo.

„Neobjavil som to, ja som to vyrobil,“ priznal tichým hlasom.

Henrich sa zatváril pochybovačne: „A ako, Torn? Po nociach si sem chodieval kopat?“

Tornax Mursa sklopil zrak: „Otec chcel, veľmi chcel poznať zaklínadlo na vytvorenie takýchto miestností. Tak som ho zistil a vyrobil jednu aj pre nás...“

„Vlámal si sa do patenčného úradu zaklínadiel?“ Henrich sa takmer smial. „No tak, Torn. Dobre vieš, že ma neoklameš.“

Chlapec zvesil plecia, upreto hľadel do zeme: „Bojím sa, Henrich.“ Jeho hlas bol takmer nepočuteľný.

Z Henrichovej tváre zmizol úškl'abok, čelo sa mu znepokojene zvrátilo: „Čoho?“

„Neviem, čo s tým mám robiť. Zistil som to len náhodou, nebolo to zámerné, ale otec chce teraz stále nové zaklínadlá. Väčšinu nevie dobre použiť, musím to robiť ja, ale ja to nechcem... Nechcem ani Knihu. Sú s ňou len problémy. Pre ňu zostalo nažive tak málo Mursovcov. Nechcem byť jej ďalšou obeťou.“

„O čom to hovoríš?“

Zdvihol k nemu oči plné bezmocnosti: „O Knihe odpovedí! Dedíme ju už dlhé generácie a ja som teraz jej Nositeľ a dedič. A len ja som zistil, ako sa používa.“

„No čo to je? Nechápem, prečo by si mal byť jej obeťou,“ klakol si k Mariotovi a čakal na vysvetlenie.

Chlapec si povzdychol: „Keby otec vedel, že som ti to povedal...“

„Už si začal, tak to dokonči!“ naliehal.

„Sľúb mi, že to nikomu neprezradíš... Je to tajomstvo celého nášho rodu. Keby zistili, že to vieš, možno by ma zabili. Teba určite.“

„Nikomu to nepoviem. Tak hovor!“ Nebol to nijaký posvätný sľub, Henrich si akoby ani neuvedomoval, čo hovorí. Oči mu horeli od zvedavosti.

„Prezradí ti zaklínadlo na všetko, o čo ju požiadaš.“

„Na všetko?“

„Áno. Je veľmi mocná. Nemal by som ti o nej hovoriť, ale... Nevieť, čo s tým mám robiť. Pre ňu nás prenasledujú, celý náš rod, Henrich! Nechcem, aby zistili, že ju mám a viem uskutočniť všetky jej zaklínadlá. Ako jediný. Budú ma nútiť robiť ešte horšie veci ako otec.“

„Máš ju tu?“

„Nie, otec mi nedovolí vyniesť ju z domu, bojí sa o ňu.“

„A ty to necháš len tak?“ rozhorčene zvolal Henrich.

Pokrčil plecami: „Nechcem ju.“

„Potom si väčší hlupák, ako som si myslel. Mário Tornax, preber sa!“ Poriadne ním zatriasol. „Ak je naozaj taká mocná, už sa nemáš čoho báť. Všetky tvoje problémy sú vyriešené, tak sa tu prestaň triasť ako osika, človeče! Ľudia sa budú musieť báť teba. Vráťane tvojho draheho otca. Tá kniha ti dá takú moc, že bez problémov zneškodníš hocijakého nepriateľa!“

„No čo ak nie? Čo ak...“

„Nehovor sprostosti. Ak si bez problémov vytvoril toto tu, už teraz si mocnejší ako tvoj a môj otec dokopy.“

Zdalo sa, že táto informácia Mariota zarazila.

„Chceš sa pomstiť Piovi a Erkovi za to, že sa do teba stále púšťajú? Chceš, aby ťa začali konečne rešpektovať? Chceš im ukázať, čo v tebe naozaj je?“ pýtal sa Henrich.

„Áno, ale...“

„Chceš svoju rodinu oslobodiť od ľudí, ktorí vás pre tú knihu prenasledujú?“

„Áno...“

„Chceš sa oslobodiť od diktatúry svojho otca? Chceš začať svoj život a kariéru ďaleko od Hornej Vsi, najlepšie v Polise?“

„Áno!“

„Tak láskavo choď domov po Knihu odpovedí. Musíš ju mať stále pri sebe a učiť sa vždy, keď sa ti naskytne príležitosť. Pomôžem ti, Torn, ale prvý krok musíš urobiť ty – prinúť otca, aby ti Knihu dal. Získaj ju, je

jedno ako, možno ti sama pomôže. Vypýtaj si nejaké šikovné zaklínadlo. Vďaka nej sa môžeš stať niekým!“

„Možno by som vedel vytvoriť repliku a vymeniť ju...“

„Urob čokoľvek, ale tú Knihu musíš mať pri sebe! Nevidíš, že to je dokonalé riešenie? Získaš nezávislosť od rodiny, ľudia ti prestanú strpčovať život za to, že si Mursov syn. Budeš mať všetko, čo budeš chcieť, chápeš? Vy Mursovci ste neskutoční ľudia!“ Vstal a ešte raz sa užasnuto rozhlíadal naokolo. „Ako si vlastne prišiel na to, ako sa používa?“

„Náhodou... Všetci skúšali písať na jej stránky, ale tam atrament zaniká. Tak hľadali lepší atrament, očarúvali tie strany, pokúšali sa ju rozobrať... Nevieš si predstaviť, aké zložité veci s ňou stvárali,“ hrdso usmial. „Ja som si ju predstavil ako listinu, z ktorej neskôr urobili Knihu. Písal som na jej obal obyčajnou ceruzkou. Vieš, ten obal, to je pôvodná Kniha. Stačí napísať, čo chceš, ona ti odpovie. Jednoducho stačilo hľadať na povrchu.“

Henrich sa zasmial, podal Mariotovi ruku a pomohol mu postaviť sa na nohy. „Hlavu hore, Torn. Blyška sa nám na lepšie časy.“

Potriasli si rukami a naraz zvolali: „Horná Ves a Ľubietová spolu!“

Obraz sa vytratil, Mija dýchala prerývane. Zlá predtucha zmizla spolu s poslednou magioulou. V jej vnútri však zanechala akýsi nepríjemný pocit. Akoby práve vykonala čosi zlé. No prečo? pýtala sa.

„Henrich sa zabudol zmieniť o tom, aký pozitívny vplyv mal na tvojho otecka,“ podotkol Miseag.

Pokrútila hlavou: „Taktó som si teda Mariota nepredstavovala.“

„Máš tu nejakú ceruzku?“ opýtal sa jej Miseag a z vrečka vytiahol Knihu odpovedí.

„V Perle by bola vo väčšom bezpečí ako tu, to si dúfam uvedomuješ,“ neodpustila si.

„Mija, ty by si naozaj nemala prednášať o bezpečnosti, Tá ceruzka?“

„V Metojovom dome určite bude. Poďme odtiaľto.“

Položila ruku na dvere, dúfala, že nájde mechanizmus, ktorým sa im podarí vyjsť von. No stačil jej dotyk a ony sa okamžite začali otvárať.

Z pokazených hodín vystúpila ako prvá. Čarami rýchlo pozbierali všetky bubliny s poletuškami a vrátili ich do Mariotovej skrýše. Mija svoje kúzlo zrušila tesne predtým, ako sa dvere automaticky zatvorili. Nemohla predsa študentov Časového poľa pripraviť o potešenie zo spoločnosti poletušiek.

Z povaly zamierili priamo do Mijinej prázdnej izby. Na stole zostalo niekoľko pier a tupé ceruzky. Miseag si zaň sadol a vybral jednu z ceruziek. Položil knihu pred seba a zamyslene na ňu hľadel.

„Aké bude tvoje prvé zaklínadlo?“ zvedavo sa opýtala Mija.

Sklonil sa a na obal napísal: *Protizaklínadlo na neporaziteľnosť.*

Jeho ťahy okamžite zanikali. Dopísal a netrpezlivo čakal, čo sa bude diať.

Dve sekundy sa im zdali ako minúta.

Desať sekúnd ako hodina.

Dvadsať sekúnd ako večnosť. Miji už stiahlo hrdlo od ľútosti.

Píš jasnejšie, hlupák! Neviem, čo odo mňa chceš. Ten škrabopis je, mimochodom, odporný! A nabudúce to skús aspoň s ostrou ceruzkou, lajdák!

Náhle sa tam zjavili tieto slová. Boli úhladné, zlatisté a žiarivé.

Dediči sa naraz zasmiali.

„Také jednoduché to asi nebude,“ usúdil Miseag a opäť sa sklónil, aby napísal: *Zaklínadlo na vytvorenie spojovacích dverí.*

Na Knihe sa úhladným písmom začali zobrazovať drobné písmenká. Mija už po prvom riadku prestala vnímať ďalšie slová a Kniha ďalej písala a písala, až kým nezapísala dvadsaťsedem riadkov. Dvadsiaty ôsmy znel: *A nabudúce ma o to požiadaj, chlapčisko nevychované! Inak bude tvoje úsilie plané!*

„Pamätáš si to?“ opýtala sa Mija. „Všetky tie riadky?“

Písmo začalo pomaly miznúť, písmenká sa rozplývali, akoby sa vpíjali do obalu Knihy.

Miseag sa víťazoslávne usmial: „Pamätám si všetko. Každé slovo. Akoby to vyrývala do mojej mysle...“

Zahryzla si do pery. Obaja sledovali, ako sa slová strácajú...

„Vždy je lepšie vyhýbať sa komplikovaným možnostiam,“ zopakovala Adrianine slová. Sadla si na zem a nahlas vydýchla. Napokon to bolo také jednoduché!

Miseag vložil Knihu naspäť do vrečka a prisadol si k nej. Hlavu si oprel o nohu stola. „Ďakujem, Mija,“ povedal.

„Bola to moja povinnosť. Za to, čo som urobila v Magrade...“

„Nič zlé si neurobila. Dobre vieš, že som ti nikdy nijakú chybu nedaroval. Takže keď ti hovorím, že si nič zlé neurobila, je to pravda.“

„Urobili sme toho veľa zlého... Maettregia je v ťahu, Naglius a ďalší Maettregovia zomreli, ktovie, ako sa má Natriga. Marioto je neporaziteľný a...“

„My žijeme,“ uzavrel. „Nie si vinná za všetko zlé, čo sa okolo nás stalo. Nič z toho sme neurobili zo zlým zámerom, nemám pravdu?“

Pokrútila hlavou.

„Tak si to už nevyčítaj. Teraz máme Knihu a tá nám pomôže. Zničíme Mariota.“

Aj tak sa z toho nedokázala tešiť. Otočila sa k nemu a prinútila ho pozrieť sa jej do očí: „Sľúb mi niečo! Videl si mladého Mariota – bol to celkom dobrý chlapec a vidíš, čo z neho vyrástlo. Ty si taký nevinný nebol hádam ani ako bábo v plienkach.“

„To určite,“ zamrmlal.

„Nemáš ani zďaleka takú nevinnú povahu,“ pokračovala, „a ja nechcem ľutovať, že som ti pomohla... Sľúb mi, že tá Kniha nezmení, že ju nezneužiješ tak, ako to urobil Marioto. Nepotrebuje tu druhého Mariota...“

„Zmeniť sa? S takým otravným svedomím, ako si ty za chrbtom?“ usmial sa. „Neprichádza do úvahy.“

Nebolo jej do smiechu, no jeho úsmev ju upokojil. Stisol jej ruku. „Mali by sme ísť,“ povedal.

Povzdychla si a vstala. Získali to, po čo prišli, prečo sa z toho teda nedokázala tešiť?

Dúfali, že sa v pokoji vrátia k autu, ale na chodbe ich čakalo nepríjemné prekvapenie. Stál tam Metoj s rukami vbok a s obočím zježeným od zlosti. Keď ich uvidel, zaťal čeluste a nepríjemne si ich oddola až nahor prehliahol.

„Dobrý deň,“ zdvorilo ho pozdravila Mija.

„Ak budete niekedy v budúcnosti hľadať súkromie,“ to slovo zdôraznil, „choďte za Adrianou. V mojom dome nehladajte skrýšu.“

Miji chvíľu trvalo, kým si uvedomila, čo tým myslel. „Nie!“ zvolala a začervenala sa až po končeky uší. „My sme...“

„Prepáčte,“ rázne sa ozval Miseag. „Už sa to viac nebude opakovať.“ A objal Miju okolo pása, akoby nič prirodzenejšie neexistovalo.

Potiahol ju a ona mlčky, červená ako paprika, kráčala v jeho objatí až do predsieni. Nebola schopná pozrieť sa Metojovi do tváre.

Obuli sa tak rýchlo, ako sa len dalo. Starešina z nich neodtrhol zrak.

„Dovidenia,“ rozlúčila sa ticho a bez toho, aby k nemu zodvihla zrak.

„Dovidenia!“ povedal Miseag pevným hlasom, opäť ju objal okolo pása a takmer ťahal von. Pri každom kroku sa jej podlamovali kolená.

Vedela, že Metoj stojí vo dverách a sleduje ich. Chrbát ju páli od jeho upreného pohľadu.

Aby bolo ich divadlo dokonalé, Miseag sa k nej sklonil a do vlasov jej vtisol bozk. Až keď zašli za plot, vykrútila sa z jeho objatia. Bez slova nastúpili do MaGi a Miseag dal Tiborovi pokyn na návrat do Polisu.

Nikdy... nikdy som sa necítila tak trápne ako dnes, nazúrene mu povedala Mija.

„Bola to najjednoduchšia možnosť,“ vysvetlil jej. „Odchádzali sme a v rukách sme nemali nijakú batožinu ani stratenú fotografiu. Bol by podozrievavý, keby sme mu klamali. Takto nám sám ponúkol vysvetlenie. Pochybujem, že o tom povie Henrichovi a Adriana uňho už nepracuje. Bolo to úplne neškodné klamstvo.“

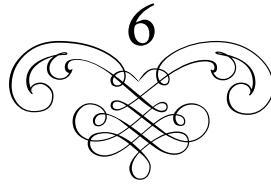
„To nebolo neškodné!“ zvolala. „Takto som sa ešte nikdy nehanbila!“

„Bola to prvá možnosť, ktorá mi napadla. Museli sme improvizovať.“

„Keď budeš v budúcnosti zvažovať možnosti, skús vybrať takú, ktorá berie ohľad aj na niekoho iného ako na teba, dobre?“ Potom sa odvrátila

a sledovala ubiehajúcu krajinu pod sebou. Len občas sa obzrela, aby videla, ako sa Miseag tvári.

Zvyšok cesty medzi nimi nepadlo jediné slovo. Už po chvíli si však uvedomila, že jej myká kútikmi úst. Nevedela, čo ju pobavilo viac – či Metojovo nezmyselné podozrenie, alebo Miseagov kajúcny výraz. A, samozrejme, nemohla zabudnúť ani na fakt, že Miseag ju síce pre ich divadlo musel objasniť, ale bozk na jej vlasy už nebol taký nevyhnutný. Urobil to, lebo chcel?

Tajomná prenasledovateľka

„Ahoj, Muso.“

Miseag pripravám na prijímačky nevenoval ani sekundu svojho času. Dlhو do noci písal na Knihu odpovedí žiadosti o zaklínadlá, pokúšal sa vymyslieť spôsob, akým odhaliť protizaklínadlo na neporazitelnosť a pritom sa učil čary, o akých kedysi ani len nesníval. Len škoda, že komunikácia s Knihou bola taká únavná. Za necelé dva dni mu uštedrila viac nadávok, ako ktokoľvek iný v celom jeho živote. Najradšej ho posielala *Do najmocnejšieho Paroma* a hádam každé druhé zaklínadlo ukončovala slovami: *Grgalicu na teba!* Najneprijemnejšia bývala v noci a nadránom. Hlavne vtedy bol Miseag veľmi rád, že nemôže rozprávať. Pripomínala mu starú, zatrpknutú dievku.

Mija bola v tých dňoch takmer taká podráždená ako Kniha, preto sa úprimne tešil, keď nastal deň ich prijímacích skúšok. Dúfal, že sa konečne skončí Mijina zlá nálada. Odkedy sa vrátili z Lubietovej, nerobila nič iné, len sa učila a lamentovala, že nič nevie a že si urobí obrovskú hanbu.

„Nie je to jedno?“ pýtal sa a lenivo si pritom zívól. Kniha odpovedí ho oberala o spánok, preto bol jednoducho unavený. „Henrich slúbil, že sa tam tak či onak dostaneme.“

„Čo, mimochodom, vôbec nie je fér. Budeme zaberať miesto talento-

vanejším len preto, že sa za nás prihovorela Hlava Spoločenstva. Už len to samo osebe je dosť ponížujúce.“

„Máš predsa magioly. Skúšok z mágie sa vôbec nemusíš báť a obyčajné prijímačky si už úspešne zvládla,“ trpezlivo ju upokojoval Ivan. V ten deň to bolo už piaty raz. Keď sa mu priznali, že ich telepatické schopnosti sa zlepšili, že Mija plne ovláda magioly, prijímačky prestal považovať za problém. Mija s jeho názorom nesúhlasila.

„A máme telepatiu. Ak by si potrebovala pomoc, poradíme si,“ dodal Miseag.

„Nie, nie,“ vyhlásila a previnilo sa pozrela na Ivana. „To by sme podvádzali.“

Miseag sa zasmial: „A Henrichova protekcia je dúfam v poriadku.“

„Nie je, práve preto sa musím učiť!“ A odišla do svojej izby.

Dvojičky boli ešte viac vystresované zo skúšok ako Mija. Bart prišiel do auly Velesu s hlavou ponorenou do knihy, Danka neprestajne žmolila okraj svojho trička. Mija si pre anonymitu nasadila na hlavu vysoký klobúk a stiahla si ho tak nízko, že jej bolo len bradu vidieť. Škola bola plná mladých čarodejníkov uchádzajúcich sa o štúdium. Aula, v ktorej mala riaditeľka uvítací príhovor, bola na prasknutie, preto radšej zostali pred dverami. Mija s dvojičkami to využili na čítanie učebníc, Miseag s Petem stáli za nimi a tvárili sa nanajvýš znudene. Tibor stál niekoľko krokov od nich a s kamenným výrazom sledoval okolie.

„Tie okuliare máš pre imidž, alebo aby vás tu nikto nespoznal?“ pýtal sa Pete Miseaga.

Ten sa veľavýznamne pozrel na Miju.

„Nepozeraj sa tak na mňa. Tiež si myslím, že to nemá zmysel,“ zamrm-lala neprítomne.

„Odmietol som si dať na hlavu klobúk, ako tu *slečna*,“ vysvetlil, „tak ma prinútili dať si aspoň okuliare. Aj tak sa skôr či neskôr rozchýri, že sú tu dediči. Zdá sa mi to zbytočné.“

„Nemala som chuť hádať sa s Henrichom,“ dodala Mija a opäť sa začítala do knihy *Zaklínadlá pre stredný ročník*.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.